

februari 2019

Kings Things

Stephen King Fanclub Magazine

STEPHEN KING
GRIEZELIG GEZELLIG
FANCLUB

WIN
een Donkere Toren poster
'IJS' van Nico de Braeckelee

Kort verhaal van
Johan Klein Haneveld

De sleutels naar het koninkrijk
van King: interview in twee delen,
met Bill Thompson

ILLUSTRATION: LEONARD BEARD FOR THE GUARDIAN

Kings Things

Griezelig Gezellig

Februari 2019

Terwijl het buiten langzaam kouder en zelfs een beetje winter begint te worden (heb jij nog sneeuwpoppen à la Stephen King-verhalen gemaakt?) waren wij natuurlijk hard aan de slag met de nieuwe Kings Things.

De opletende lezer valt het op dat hiernaast te zien is dat heel

ontvangen. De reden hiervan lees op de volgende pagina.

Deze maand hebben we een lekker dikke editie voor je in petto! Allereerst brengen we je een leuk verhaal met een twist, van Johan Klein Haneveld. Verder vertellen we je natuurlijk wie de winnaars zijn van de boekenacties uit de december/januari editie en starten we gelijk alweer met een nieuwe actie. Dit keer kun je posters winnen van de Donkere Toren, of het tweede deel uit de serie ADEM, met de naam IJs, van Nico de Braeckelee. Behalve het laatste nieuws hebben we ook weer een nieuwe prijsvraag, en vertaalden we een interview met Bill Thompson (uitgever van het eerste uur): Sleutels van het Koninkrijk voor je. Deze maand het eerste deel, volgende maand lees je de rest. Natuurlijk is er weer een Lucky Quarter, weet je na het lezen van de Stephen King Collectibles alles over Misery en kun je weer meedoen met een nieuwe prijsvraag. En als laatste dan natuurlijk nog de Movie Mistakes en de boek- en filmrecensies.

Zo kom je februari wel weer door hopen we...

Veel leesplezier!

Stephen King Fanclub Crew

De Fanclubshop
verkoopt merchandise
zoals winkelwagenmuntjes,
pennen, paraplu's en we
hebben ook de laatste
nieuwe boeken te koop!

Deze mailinglist wordt mede mogelijk
gemaakt door

Deze Kings Things is
verzonden naar 2023 fans

2331 fans
op

Hartelijk welkom allemaal!

Fanclub Sponsors

DONATIES

Van sommige bedrijven krijgen wij een percentage als je er via de link heen surft en iets koopt. Iedereen die iets kocht in onze eigen fanclubwinkel of via Stephen King Fans: hartelijk dank voor jullie ondersteuning!

We hopen dat iedereen die een prijs mag ontvangen, de verzendkosten weer terug naar ons wil overmaken, want de fanclub kan alleen blijven doorgaan dankzij donaties.

Voor elk bedrag, groot of klein, zijn we dan ook erg dankbaar. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK, software en hosting van de website, maar ook voor de merchandise, de organisatie van een fanclubdag en andere mogelijkheden om kortingen voor fans te creëren. Help ons en stort een bedrag naar keuze op rekening NL08 KNAB 0725 0367 37 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te Utrecht. Dank je wel!

Nieuwsflits

De doos van Herman

In december maakten we maar liefst 20 mensen blij met een van de dozen van Herman. Dat deden we via een actie op onze facebookpagina. Uiteraard deden we in doos 19 wat extra's...

We kregen dank van iedereen die mee deed aan de actie, en diverse fans maakten wat meer over dan alleen de verzendkosten. Dat kon de fanclubkas wel weer gebruiken, dus hartelijk dank daarvoor!

Mailinglist drastisch aangepast

In december 2018 is er een nieuwe server ingericht voor het verzenden van Kings Things. Daarbij kwam ook naar voren dat zo'n 450 niet meer bestaande emailadressen nog steeds waren ingeschreven. Deze zijn allemaal verwijderd!

We hebben het nu zo ingericht dat de meldingen die de server geeft als een bericht niet bezorgd kan worden (en de reden waarom), bij onze secretaris terecht komen zodat zij actie kan ondernemen. Bijvoorbeeld als je mailbox al een aantal maanden vol blijkt te zitten...

Het wordt natuurlijk erg gewaardeerd als je, op het moment dat je een nieuw emailadres hebt, je het oude even uitschrijft via [deze link!](#)

Zo zijn we in elk geval opgeschoond 2019 ingegaan!

Creepshow: Survivor Type

Volgens Bloody Disgusting is de remake/update van de verfilming van de serie *Creepshow* aardig onderweg. Special effect-meester Greg Nicotero zal een handvol afleveringen regisseren. De eerste waar informatie van vrijkomt is *Survivor Type*, waarin Richard Pine na een schipbreuk op een verlaten eilandje belandt, waar hij zijn leven overdenkt en het meest ongelofelijke doet om te overleven.

In de serie zal ook een verhaal van Joe Hill te zien zijn, *Faun*. Dat verhaal zal in mei 2019 te vinden zijn in een nieuw boek: *At Home in the Dark* (Subterranean Press) en is [hier al te reserveren](#). In dat boek staat ook weer een verhaal van Chizmar (die ook Gwendy's Knoppenbox samen met King schreef).

Pet Sematary

Deze remake (met John Lithgow – zie hieronder) komt in april dit jaar uit. Luitingh-Sijthoff geeft natuurlijk het boek uit met de filmcover, maar volgens MovieMeter zal de film ook in de Nederlandse bioscopen te zien zijn. Het verhaal, bij ons bekend als *Dodenwake*, moet je zeker nog even lezen voor je naar de film gaat. Dan lees je over Louis Creed, die met zijn vrouw Rachel en hun kids Gage en Ellie verhuist. In de buurt van hun huis is het griezelige Pet Sematary, een begraafplaats voor huisdieren, die helemaal niet is wat het lijkt...

PRIJSVRAAG

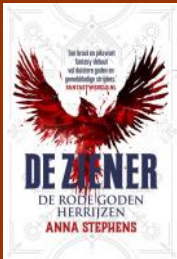
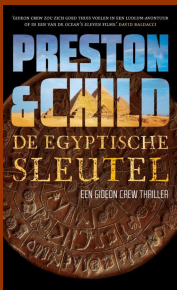
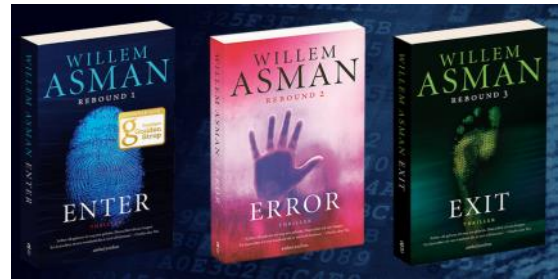
Oplossing prijsvraag vorige maand

Als je alle Kerstballen met letters erin uit de Kings Things van december/januari naast elkaar legde, kon je daar een woord mee vormen. Dat was niet zo moeilijk (alhoewel we toch nog foute antwoorden binnenkregen); REVIVAL was het juiste antwoord.

Maar **Irma de Geus uit Klundert** gaan we blij maken met de complete Rebound serie van Willem Asman!

Gefeliciteerd, de set komt zo snel mogelijk naar je toe!

Prijsvraag Februari

De fruitsalade

Stephen King wordt regelmatig geroemd omdat zijn personages zó goed beschreven zijn, dat het echte mensen lijken. Om de realiteit zoveel mogelijk te benaderen, schrijft hij vaak over 'gewone' dingen. In een aantal verhalen verwijst King ook naar overheerlijke stukken fruit.

Wij zijn op zoek naar drie stuks fruit, die King in zijn verhalen heeft verwerkt.

Weet jij welke dit zijn?

1. Dick Hallorann uit 'De Shining' ruikt de geur van deze fruitsoort als hij een visioen krijgt.
2. Tijdens de eerste avond in de supermarkt van 'Dichte Mist' wordt Billy erop uit gestuurd om deze fruitsoort te eten.
3. De zigeuner-taart in 'De Vervloeking' is gemaakt van deze fruitsoort.

Stuur je oplossing vóór 20 februari 2019 naar fanclub@stephenking.nl.

Vergeet ook je adresgegevens niet, zodat we je de prijs kunnen toesturen!

En geef ook aan welk van deze boeken je zou willen winnen uit onderstaande rijtje.

1. Grim en Schaduw – Jon Skovron (leesexemplaar)
2. Poppenhuis – David Hewson (leesexemplaar)
3. Nightflyers en andere verhalen—George RR Martin (leesexemplaar)
4. De Egyptische sleutel—Preston & Child (leesexemplaar)
5. De Ziener—de rode goden herrijzen—Anna Stephens (leesexemplaar)

Gewonnen?

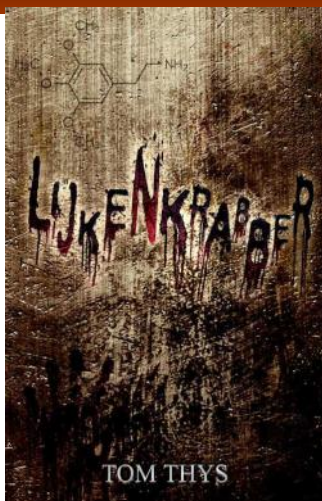
Lijkenkrabber van Tom Thys

We kregen van Tom een exemplaar om weg te geven, en eentje om te recenseren, dus we geven er in deze actie een weg, en het recensie-exemplaar kun je later winnen bij een prijsvraag.

Om het boek te winnen moest je ons laten weten in welke plaats de schrijver woont, en die hij ook beschrijft in dit boek.

Dat is natuurlijk de plaats **ANTWERPEN**.

Dat wisten veel fans, maar we kunnen er maar eentje blij maken met het boek en dat is geworden: Patrick Vroonland uit Arnhem!

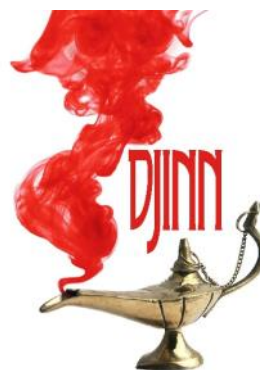

Zwart Bloed 1 & Djinn van Shirley-Ann van Wingerden

Het laatste deel in de serie *Zwart Bloed* verscheen eind 2018, maar omdat je nu eenmaal niet met deel 4 in een serie kan beginnen, heeft schrijfster Shirley-Ann het eerste deel in de *Zwart Bloed* (*In Mist gevangen*) en een paar mooie boekenleggers beschikbaar gesteld voor degene die ons wist te vertellen dat het nieuwe deel de titel *Nazaten* heeft meegekregen.

Deel 1 van de serie, en een exemplaar van *Djinn* gaan naar winnaar Anna van der Schaaf uit Leeuwarden!

Als troostprijs stelde Shirley-Ann nog een extra boekje *Djinn* beschikbaar, en dat gaat naar Gerard Halve uit De Meern, die ook al het boek *Tsunami* won...

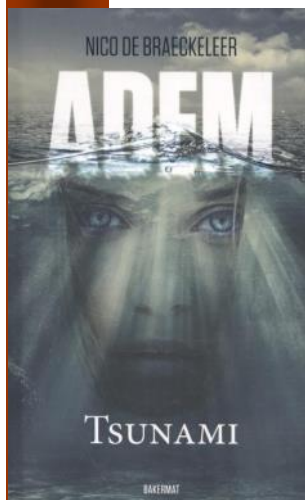

Shirley-Ann van Wingerden

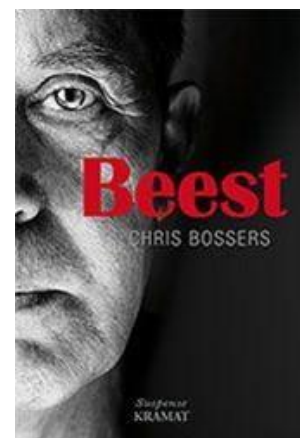
Tsunami van Nico de Braeckeleeer

Van Nico kregen we drie exemplaren van het boek *Tsunami*, uit de serie *ADEM*, om weg te geven. Je moest ons vertellen wat de titel van het volgende boek is in de serie en dat is *IJs*, waarvan in deze Kings Things een recensie is opgenomen en waarvan we er deze maand drie mogen weggeven!

Dat wisten ook deze drie winnaars: Ruud van der Zijden uit Heeswijk-Dinther, Gerard Halve uit De Meern, en Bart Maes uit Koersel (B).

Twee boeken van Chris Bossers

Als je ons wist te vertellen welke twee andere titels Chris Bossers eerder schreef kon je deze twee boeken winnen. We mochten twee setjes weggeven, dus we maken twee mensen blij die ons wisten te vertellen dat dit *Engelenlach* en *Tonton Macoute* zijn.

Ben de Boer uit Drachten en Martina Feenstra uit Leeuwarden wisten dat ook, dus zij krijgen de setjes toege-stuurd!

Alle winnaars
gefeliciteerd,
je prijs komt zo
snel mogelijk

WORDT VERWACHT NEDERLAND

door Chrissy

Alle data onder voorbehoud van de uitgever

Datum: 23 november
Soort: hardcover
Details: *Gwendy's Knoppen Kist*
 ISBN 9789044354980 voor 16,99 HOB

Nog te koop in de [fanclubshop!](#)

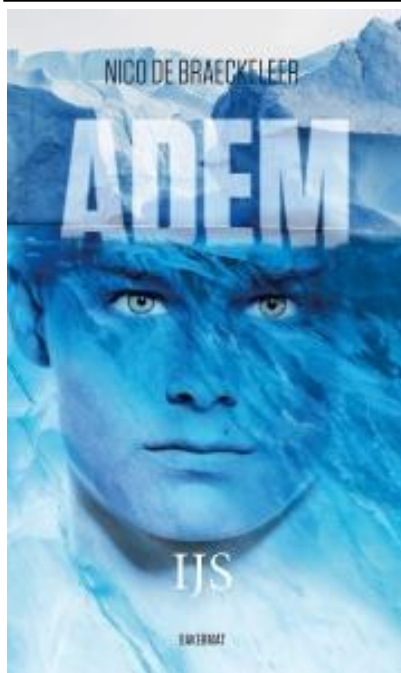

maart 2019 paperback *Pet Sematary* filmeditie
 ISBN 978902102322 paperback-voor 12,50
 Luitingh-Sijthoff

te bestellen in de [fanclubshop!](#)

25 april wordt de bioscoopfilm verwacht in Nederland en Vlaanderen.

Zie ook de volgende pagina!

Win Adem/IJs of DT poster

Wil je kans maken op het boek *IJs*, uit de serie *Adem*, van Nico de Braeckeleer, of een Donkere Toren poster? Lees dan even verder :)

Beantwoord de vraag voor de prijs die je wilt winnen en mail deze voor 20 februari aanstaande naar fanclub@stephenking.nl.

LET OP: zet in de omschrijving het woord IJS, of DT, en vergeet je adresgegevens niet natuurlijk! Je mag voor beide prijzen meedoen, maar stuur dan aparte mailtjes met de juiste omschrijvingregel!

Voor het boek *IJs* (je leest een recensie in deze Kings Things) beantwoord je deze vraag:

Nico was als kind niet eens gek op lezen, en had er zelfs een beetje een hekel aan. Dat zou je niet denken van een auteur, toch? We willen graag van je weten op welke leeftijd Nico zonder morren zijn eerste leesboek las.

Mail ons die leeftijd!

Uiteraard kun je die informatie makkelijk vinden op zijn [website](#).

Voor een van de twee beschikbare Donkere Toren posters beantwoord je deze vraag:

Aan welk boek uit de *Donkere Toren*-serie werkten diverse leden van de Stephen King Fanclub crew mee om dit tot stand te kunnen brengen? De fanclub staat ook genoemd voorin in het boek.

Mail ons de titel van dat boek!

(LET OP: de posters zijn niet 100% perfect, langs sommige randen wat lichte beschadigingen; ze worden opgestuurd in een koker).

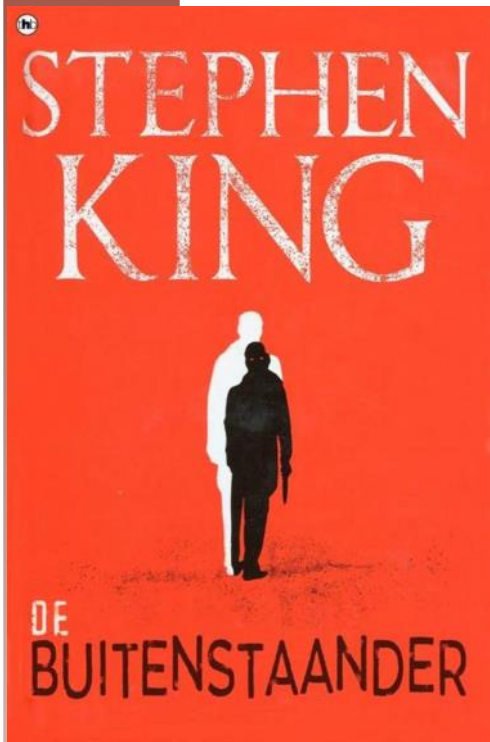
door Chrissy

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

ER WORDT NOG MEER VERWACHT IN NEDERLAND

Op de valreep kwam deze informatie nog bij ons binnen...

Datum:	Soort:	Details:
21 mei 2019	paperback	<i>De Buitenstaander</i> Mid-price editie House of Books ISBN 9789044356045 met 592 pagina's voor 15 euro

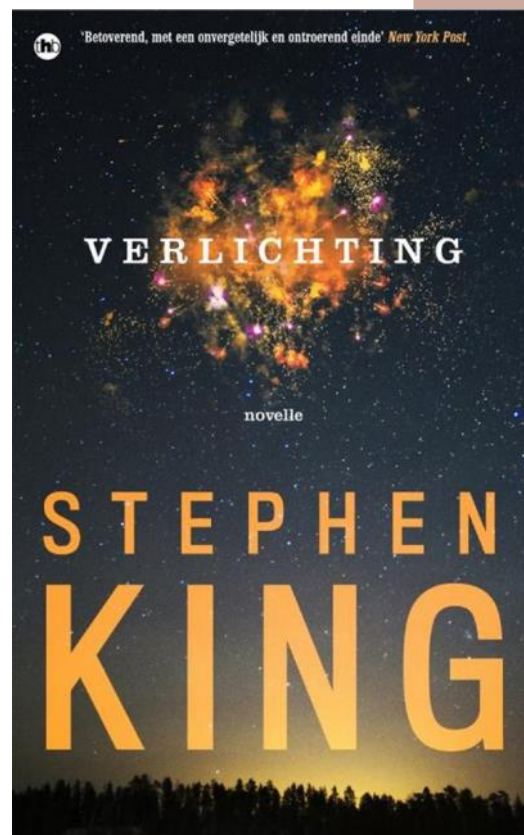
Verlichting (vertaling van *Elevation*)

12 maart 2019

hardcover

House of Books
ISBN 9789044354966

128 pagina's voor 16,99.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

Door Jason Sechrest, 9 oktober 2018.

In de vroege jaren '70 van de vorige eeuw, lang voordat Stephen King miljoenen constante lezers zou hebben, was een man genaamd Bill Thompson Kings Nummer 1 fan. Werkend voor Doubleday, was Thompson verantwoordelijk voor het bewerken van bijna al Kings vroegste boeken, met inbegrip van *Carrie*, *Salem's Lot*, *The Shining*, *Night Shift* en *The Stand*. Maar de rol die Thompson zou spelen in Stephen Kings leven was veel belangrijker dan die van een editor. Hij was ook een vriend.

Toen het eerste manuscript van King niet goed genoeg was voor Doubleday, weigerde Thompson het voorzichtig en met woorden van bemoediging, en vroeg hij King om, wat het volgende ook was waar hij aan werkte, dit aan hem te sturen. Uiteindelijk zou Thompson *Carrie* ontvangen en herkende het direct als het boek dat Kings grote doorbraak zou betekenen. Hij pleitte er niet alleen voor dat de roman gepubliceerd zou worden door Doubleday, hij vocht er voor alsof het zijn eigen boek was.

Kortom, Bill Thompson is de man die Stephen King ontdekte. Hij ontdekte trouwens ook John Grisham en een flinke handvol andere auteurs. Hij is niets minder dan een legende in de wereld van de uitgeverij, en de keuzes die hij tijdens zijn carrière maakte, veranderden niet alleen de loop van de literaire geschiedenis maar ook de Amerikaanse cultuur zoals wij die kennen.

In juli 2018 spoorde ik Bill Thompson op om hem vragen te stellen over zijn geschiedenis met Stephen King en zijn leven in de uitgeverwereld. Het is mijn eer en genoegen om u deel 1 van dit exclusieve interview te presenteren.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

JS: Eerst en vooral, laat ik u vertellen wat een eer het is om met u te spreken vandaag. Hoe gaat het met u?

BT: Met mij gaat het gewoon geweldig!

JS: Vertel me eens iets over de eerste keer dat u ooit in aanraking kwam met Stephen King. Wat was het eerste manuscript dat u las, en hoe komt het dat juist u het te lezen kreeg?

BT: Het eerste manuscript van Stephen King arriveerde in een pakket dat was gericht aan de redacteur van een boek genaamd *The Parallax View*. Dit was een boek waar ik niet aan had gewerkt, maar eerder overgenomen had van een andere editor die net was vertrokken bij Doubleday. Toen hij zijn boeken aan het verdelen was, zei hij, "Ik wil dat Bill Thompson *The Parallax View* krijgt, want dat is een boek waar ik trots op ben." Dus ik had niets te maken met het verwerven van het boek of het werken met de auteur, maar het was nu mijn boek waarvan ik de zaken moest bijhouden. En dat is hoe het eerste manuscript van Stephen King op mijn bureau terecht kwam. In zijn begeleidende brief zei hij dat hij *The Parallax View* had gelezen en er van genoten had, en als ik daar ook van hield, zou ik dit verhaal misschien ook wel goed vinden. Het verhaal heette *Getting It On*. Ik las het en dacht: "Oh, deze kerel is goed."

JS: Wat maakte het goed?

BT: Het werkte. Hij hield het allemaal samen. Dit was een verhaal over een jongen die zijn klas gijzelde. Het was zeer goed, maar er gebeurde niet echt iets in het boek. Het was vooral van binnenuit, alles over hoe deze personages veranderden en evolueerden onder druk. Ik vond dat het zeer dwingend was, en voelde aan als de waarheid in termen van verhalen vertellen. Het was alsof je er zelf bij was. Je was getuige van het hele gebeuren.

JS: En, zoals we allemaal weten, werd dat verhaal in 1977 gepubliceerd als *Rage* onder het pseudoniem Richard Bachman.

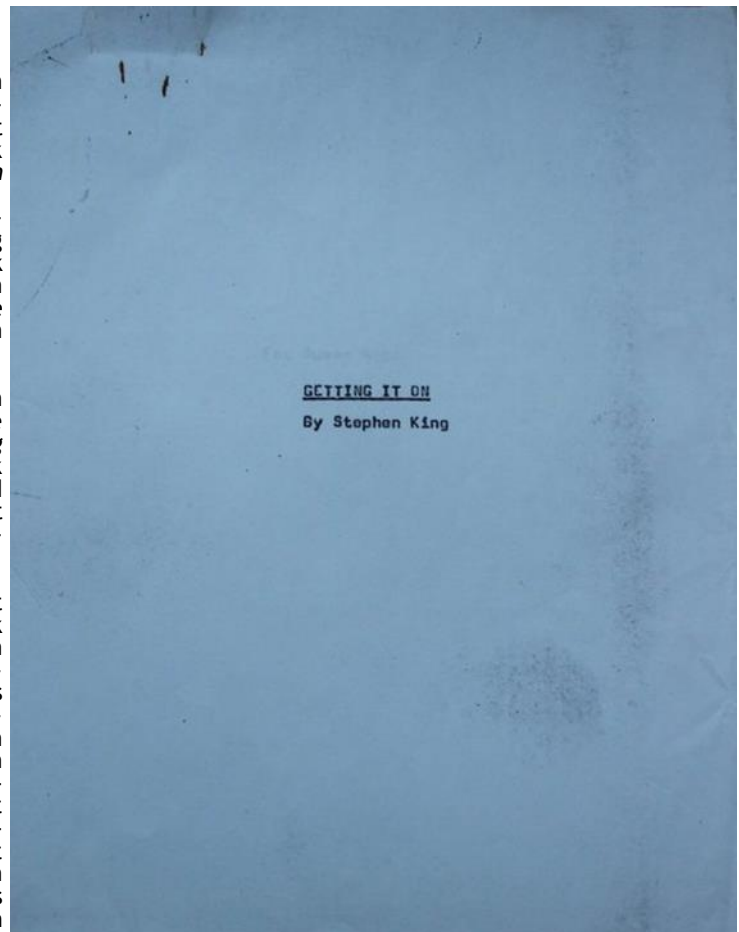
BT: Ja, en de WGT die je ziet op de "opgedragen aan" pagina ben ik. Dat is het eerste contact dat we hadden en daarom heeft hij het boek aan mij opgedragen toen het werd gepubliceerd.

JS: Oh mijn god, dat heb ik nooit geweten! Hoe reageerde u op Kings manuscript?

BT: Hij had op dat moment geen telefoon. Dus, ik schreef terug en zei: "Laat me mezelf even voorstellen. Ik ben nu de redacteur verantwoordelijk voor *The Parallax View*." Ik denk niet dat ik op elk detail inging over hoe ik of van wie ik het had verkregen. Ik zei, "Ik vond *Getting It On* erg goed. Er zijn wel een paar problemen mee, en ik wil het hier, met publicatie in het achterhoofd, graag promoten, maar zou je het erg vinden om een paar wijzigingen te maken?" Ik had er enkele redactionele problemen mee, en ik weet me niet eens te herinneren wat deze problemen waren, want ik heb het boek nu in zoveel versies gezien.

Omdat hij geen telefoon had, communiceerden we via brieven, maar we leerden elkaar via deze brieven ook kennen. Uiteindelijk heb ik *Getting It On* afgewezen en ik voelde me daar vreselijk over omdat hij de gevraagde wijzigingen had aangebracht. Het verhaal zou het gewoon niet halen bij onze uitgeverij-afdeling, die meestentijds heel meedogenloos was.

Ik werd nauwelijks getolereerd door hen omdat ik net was verhuisd van de verkoopafdeling. Ik had een loonsverlaging geaccepteerd om een baan te krijgen op de redactie omdat ik vastbesloten was om een redacteur te worden. Ik was de man uit de verkoop die veel tijd had doorgebracht met iedereen van wie ik wist dat het een redacteur was, het naar de zin te maken. Ik kon niet wachten om toe te treden tot de redactieraad en was voortdurend mensen aan het bombarderen met, "Hier zijn 10 geweldige ideeën voor een boek!" Of, dingen te zeggen als, "dit boek was geweldig, maar u zou dit hebben moeten doen in plaats van dat te doen." Ik was mezelf onmogelijk aan het maken, dus ze keken allemaal naar me als "die redacteur die van de verkoop kwam."

Origineel manuscript van "Getting It On" met dank aan Jon Page.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

October 1, 1971

Mr. Stephen King
41 High Street
Oldtown, Maine 04468

Dear Stephen:

I'm embarrassed and ashamed to tell you we will not be publishing GETTING IT ON.

There are a variety of reasons, none consoling to you, and none pertinent to your writing. We published CRISIS, which is similar to GETTING IT ON in genre. It did not do well, and the memory lingers on. Then too, the entire fiction market, particularly for the untried author, has become fiercely competitive and publishers have become reluctant about taking a chance.

I know how meaningless and frustrating that sound to you, especially after the length of time I've had your script, but there is no other way for me to tell you. I'm personally still sold on you as a writer and as a publishing property. And I could understand if you dealt Doubleday out of future submissions.

Stephen, if you want, I'll shop GETTING IT ON to editor friends at other houses, but since you have an agent, it might be wiser to let her do it, rather than create a "we rejected, but _____" impression elsewhere. I'll hold the script until I hear from you.

I'm truly sorry, Stephen, that we can't work together on this one, but for what it's worth, you are a writer and the times and economy will find out sooner or later.

All best,

William G. Thompson
Editor, Special Projects

WFT:arg

Afwijzingsbrief van Bill Thompson aan Stephen King, hier te zien dankzij Bob Jackson.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

JS: Hoe oud was u destijds?

BT: Ik was 27, of misschien 28.

JS: Hebt u echt een loonsverlaging geaccepteerd om redacteur te mogen worden?

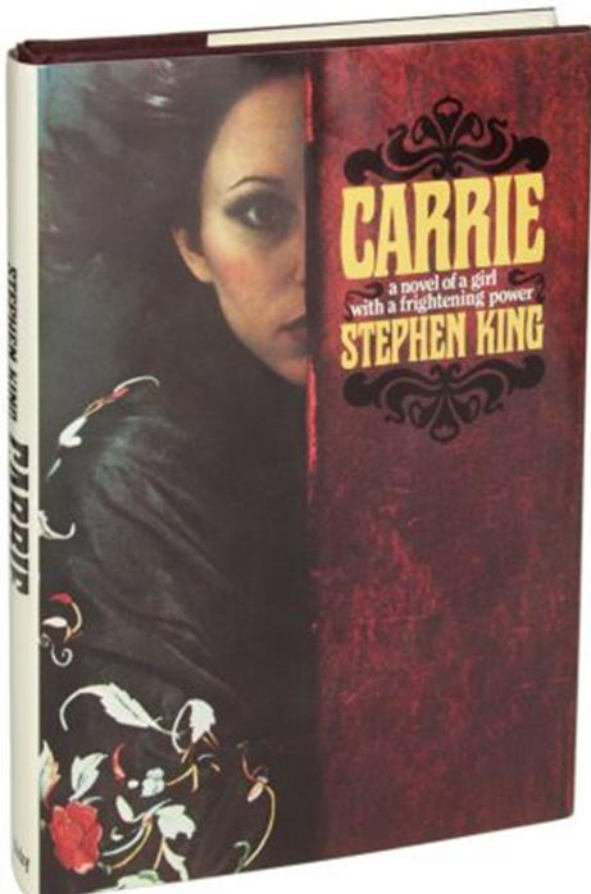
BT: Ja. Ik moest ook verhuizen van New Orleans naar New York, en dit was een belangrijke complicatie want ik zat in een relatie. Mijn handen kwamen letterlijk onder de netelroos te zitten. Ik ging naar de dermatoloog en hij vroeg mij: "Bent u bezig met het maken van een belangrijke beslissing?" En dat was ik. Ik accepteerde de loonsverlaging, maar ik heb nooit overwogen daar een punt van te maken bij het maken van de keuze. Iemand betaalde mij om boeken te lezen en beter dan dat ging het nooit worden. Dat vond ik gewoon geweldig. En ik moet u zeggen, dat een verkoper zijn bij Doubleday niet aantrekkelijk was. We hadden geen onkostenvergoeding. We kregen geen kilometers vergoed. We gebruikten onze eigen auto's. We moesten alles zelf betalen. We moesten drie keer per jaar ons grondgebied bezoeken. Mijn eerste territorium was Arkansas en Noord Mississippi. Ik was verantwoordelijk voor de boekverkoop in dat gebied, maar ik werd bevorderd naar New Orleans, omdat ik het zo goed deed. Mijn territorium werd al snel zuidelijk Mississippi en Louisiana.

JS: Waarom was u zo enthousiast om een redacteur te worden?

BT: Boeken. Het ging altijd om boeken. Er is hierbij geen sprake van ego. Waarschijnlijk was dat er wel, maar dan was het zeker ondergronds omdat ik mij goed voelde met boeken. Ik begreep boeken. Boeken, meer dan de auteurs. Ik had niet zo veel te maken gehad met auteurs. Zoals velen van ons dacht ik aan een redacteur als een soort ding in een ivoren toren. Je moest Trustfonds hebben of je moest aan een Ivy League universiteit gestudeerd hebben. Ik was een andere soort, als een voormalige verkoper met belachelijke ideeën over hoe ik een redacteur zou worden. Ik had al wel een oog voor het spotten van boeken die goed waren. En het mooie ervan is, ik had een echt gevoel voor het commerciële voor wat betreft boeken. Ik wist wat zou verkopen en wat niet zou verkopen.

JS: Man, dat had je zeker. U hebt niet alleen King ontdekt, maar ook John Grisham en vele andere namen. Dit talent dat u hebt voor niet alleen het spotten van goede auteurs maar ook het boek herkennen dat hen hun grote doorbraak geeft, waar komt dat vandaan?

BT: Het moet echt om het boek gaan. Er is niets anders. *Carrie* was Kings grote doorbraak. Geen twijfel over. Je wist het gewoon vanaf het moment dat je het las. Van de eerste roman van een auteur 14.000 exemplaren verkopen - en dat was lang voordat de film ooit uitkwam, en zelfs vóór de paperback-verkoop - het was gewoon buitengewoon. Ik verdien alle lof voor het verkrijgen van genoeg toezegging in eigen huis voor dat boek om de verkoper met zijn draagtas naar de winkel te sturen en er op aan te dringen dat zij een order plaatsten. Een boek door een onbekende auteur die geen voorgeschiedenis en geen referenties had. Die werd aangeprezen door een vreemde verkoper die nu een zelfbenoemde redacteur was, het was geen winnende combinatie. Maar ik zal het krediet claimen dat het wel werkte en om de onderdelen samen te brengen.

JS: *Getting It On* was echter niet het enige boek van King dat u verworpen heeft. Er waren anderen, toch?

BT: O ja. *The Body* was een novelle van een pagina of 40, die ik helaas moest afwijzen, want er was niets wat ik er bij Doubleday mee kon doen. Ik wees niet het verhaal af. Het was een mooi voorbeeld van Kings schrijven, maar wat kun je doen met een kort verhaal van 40 pagina's? Het is te lang voor een kort verhaal en te kort voor een roman. Dus, je moet het gewoon bewaren. Dat was één. En er waren *Roadwork* en *The Running Man*. Ik weet niet of ik één van deze formeel geweigerd hebt. Ik had mijn twijfels over deze verhalen en zei dat ze op dit moment niet goed genoeg waren.

JS: Op welk moment stuurde King u het manuscript voor *Carrie*?

BT: Nou, wij hadden een tijdje geen contact gehad. Ik had al enkele maanden niets van hem gehoord, maar ik wist dat hij succesvol zou gaan worden. Ik wist dat hij het zou gaan maken. Ik wilde proberen om hem te bereiken. We hielden allebei van echt "slechte" country muziek, dus gaf ik hem een countrymuziek-kalender. Nu, ik weet niet of je dit weet, maar Stephen Kings verjaardag is op dezelfde dag als A.P. Carter, die de patriarch van de Carter-familie is. Ik stuurde hem deze kalender en zei: "Wist je dat jouw verjaardag dezelfde dag als A.P. Carter is? Wat heb je gedaan de laatste tijd? Ik wil je naam niet zien op een lijst van bestsellers voor Simon en Schuster."

Dus stuurde hij me *Carrie*. Hij zei: "Tabby heeft dit uit de afvalbak opgevist. Ik denk niet dat het iets is, maar ga je gang en lees het."

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

JS: Vond u het gelijk geweldig?

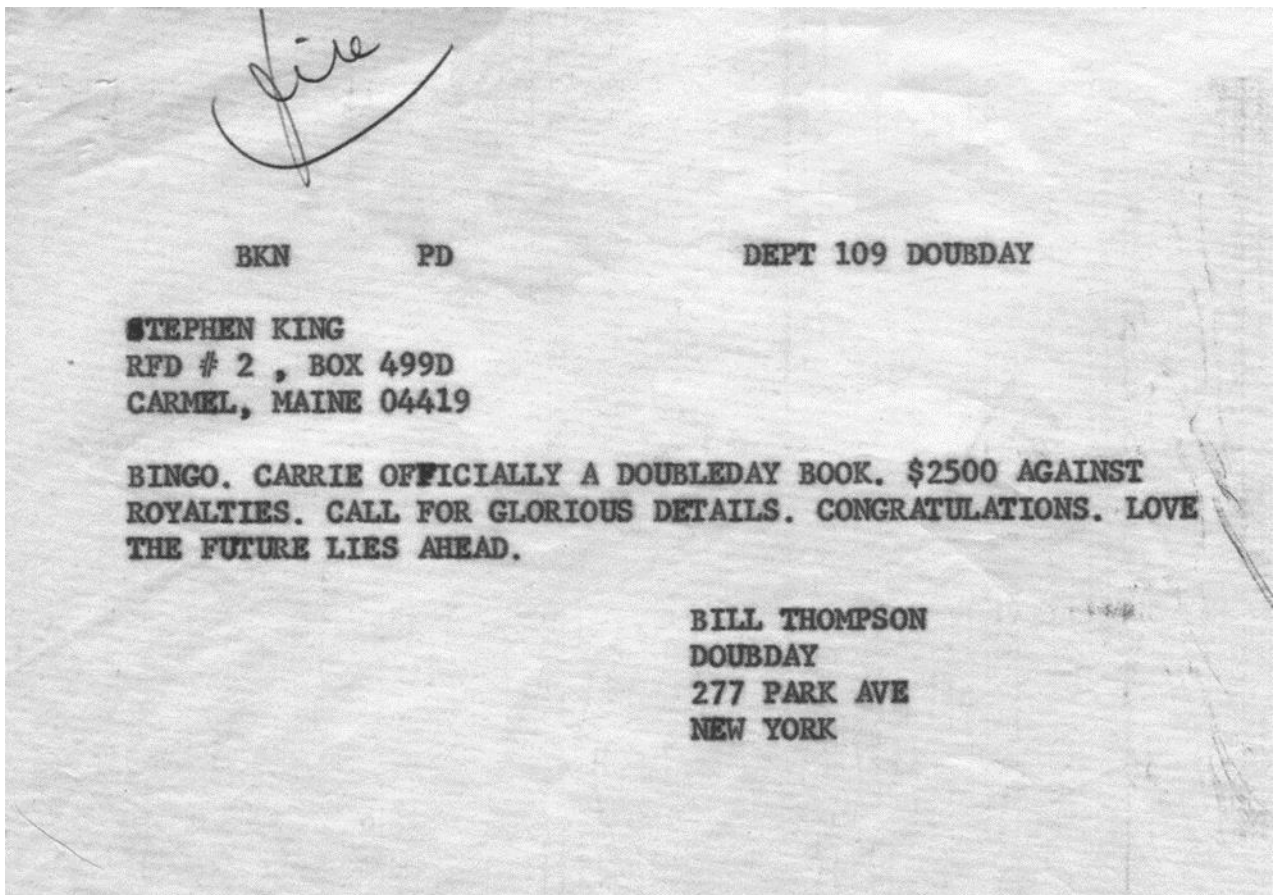
BT: Ik vond dat het werkte, helemaal tot het einde. In het eerste ontwerp, wanneer het bal ontploft, verandert Carrie in een gigantische verschijning. Letterlijk. Ze ontwikkelt hoorns. Bliksem komt uit haar vingertoppen en ze blaast een vliegtuig uit de lucht. Ik voelde sterk dat hij zich moest ontdoen van dat einde en het veranderen in iets net zo dodelijks maar niet als een stripboek. Dit is een meisje waarmee een wrede en vernederende grap is uitgehaald. Ze heeft van binnen woede opgebouwd sinds ze waarschijnlijk 6 jaar oud was, en nu gaat ze ontploffen. Maar dat gaat niet gebeuren door hoorns en bliksem uit haar vingertoppen. Ze gaat dingen doen zoals de elektrische stroomdraden op een stapel lommen laten vallen. Ze gaat tekeer als de hel en het kan haar niks schelen wat er gebeurt. Ze is er niet echt op uit om iemand te doden. Ze laat slechts de opgehoopte vijandigheid, frustratie, schaamte, en al die andere gevoelens die aangewakkerd zijn door de mensen die ze heeft ontmoet, los.

JS: Nou, hij heeft zeker die wijzigingen aangebracht.

BT: Ja, geheel tot mijn voldoening en vreugde. Daarna werkte ik me uit de naad om het gepubliceerd te krijgen. Het was buitengewoon moeilijk om een contract te krijgen om een boek te publiceren. Weet je, je hebt dit manuscript waar je gepassioneerd over bent en waar je van houdt. Nu moet je drie mensen vinden die het ook lezen en jouw visie ondersteunen. Dus ga je naar je redactievrienden die het ermee eens moeten zijn dat het geweldig is. Dan ga je naar de afdeling Verkoop en zeg je: "Ik wil deze kerel \$5,000 geven voor dit boek en het worden 240 pagina's en 5 ½ x 8 ¼ en ik weet dat we 20.000 exemplaren kunnen verkopen." Zij zeggen dat ze het voor 4,95 dollar kunnen publiceren als deze cijfers waar zijn. Daarna zeg je tegen de Verkoopafdeling: "Ik wil dat je, om te beginnen, 15.000 exemplaren van deze roman drukt." Verkoop zal zeggen, "Maak je een grapje?! Voor een eerste roman door een onbekende auteur? We zijn al gelukkig als we 5.000 exemplaren verkopen." Hoe dan ook, je stelt alle onderdelen samen en hoopt dat het klopt en werkt. Uiteindelijk kregen we een contract voor het boek. \$2.500 voor King. Op een gegeven moment moest ik bezuinigen op dat getal, gewoon om het goedgekeurd te krijgen. Ik verhoogde het terug tot \$2.500 nadat het werd goedgekeurd, maar het was slechts goedgekeurd voor \$1.500.

JS: Hoe heeft u hem het goede nieuws gegeven?

BT: Ik stuurde hem een telegram waarin stond: *Bingo. Carrie officieel een Doubleday boek. \$2.500 voorschot op de royalties. Bel me voor de schitterende details. Proficiat. De toekomst ligt voor ons. Groet, Bill Thompson*

Originele telegram van Bill Thompson aan Stephen King waarin hij hem informeert over de verkoop van Carrie, hier te zien met dank aan Cemetery Dance Publications.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

JS: Dat is geschiedenis die daar gemaakt wordt.

BT: Dit was gewoon een triomf voor ons beiden. We voelden ons er allebei euforisch over. "Het is ons gelukt, we hebben het geflikt! We hebben een contract voor je. \$2.500, is dat niet geweldig?" En, natuurlijk, dat is nog maar waar het verhaal begint. De paperback-verkoop zou zo veel bedragen. Maar we kenden de toekomst niet op dat moment, en we waren midden in een euforische feestmoment.

JS: Ik vermoed dat, tegen de tijd dat de paperback in de verkoop ging, hij wel een telefoon had.

BT: Ja, dat had hij! Ik herinner me die dag heel goed. Eerst kreeg ik een telefoontje van onze juridische afdeling die zeiden dat een uitgever uit Groot Brittannië hen de vorige avond had bezocht. Dat is de manier waarop het werkte. De buitenlandse uitgevers zouden opdagen op het kantoor van een Amerikaanse uitgever van kantoor en zij zouden aan de slag gaan met de mensen die gingen over rechten. Ze zouden vragen, "Wat heb je dat je niet aan iemand anders laat zien? Wat denk je wat de eerstvolgende klapper wordt?"

Nou, was er iemand die op de afdeling rechten werkte. Zijn naam was Bob Banker. Hij was één van de mensen die ik had gevraagd voor redactionele ondersteuning voor *Getting It On*, en die truc had niet echt gewerkt. Dus met *Carrie* heb ik besloten om een andere tactiek te proberen. Ik ging naar de afdeling verkoop en de afdeling reclame en de afdeling rechten om van hen enthousiaste verslagen te horen over van wat zij dachten dat ze konden doen met het boek. Bob hield van het boek en herinnerde zich het boek bij het bezoek van de Britse uitgever. Hij zei: "Dit is echt heel goed." Dus, de Engelse uitgever nam het mee, las het die nacht en belde de volgende ochtend en zei: "We willen dit boek kopen. Ik heb toestemming om \$400.000 te bieden."

JS: Wow!

BT: (*lacht*) Iedereen was verbijsterd. Ik was verbijsterd. Ik bedoel, je hoopt gewoon dat het volgende niveau een soort van fatsoenlijke verkoop zal zijn of een mooi voorschot. Maar dit was episch. Dit was de deal die de naam Stephen King vestigde. Het is vaak een film die dat doet, in termen van het vestigen van een toekomstige carrière. En zeker, dat hielp bij King uiteindelijk ook wel! Maar intern zou deze vroege paperback-verkoop, voordat iemand anders het had gezien, voor \$400.000 ervoor zorgen dat er toekomstige romans gepubliceerd zou worden.

JS: Waar was u toen u het nieuws hoorde?

BT: Het was zondagochtend. Ik was single destijds, woonachtig in Westchester. Ik had koffie gemaakt en was de krant aan het lezen. Bob Banker belde en zei: "We hebben een \$400.000 bod op *Carrie*."

Ik zei: "Accepteer het."

Ik was versuft. Ik was absoluut versuft. Ik wilde een tapdans doen, maar ik wilde tegelijkertijd King knuffelen, omdat dit goed nieuws was voor ons beiden. Ik probeerde te bedenken hoe ter wereld ik aan hem het plezier dat ik nu voelde kon doorgeven, zodat hij dit moment altijd zou onthouden.

Dus ik belde hem en vroeg, "Zit je?"

Hij zei ja.

Ik zei, "Ik wil dat je een potlood en papier pakt en opschrijft wat ik je zeg."

Hij zei okay.

Ik zei, "schrijf een nul. En zet voor die nul, een ander nul. Voeg nu een komma toe. Zet er nu een ander nul voor. En nog een nul. En nog een andere nul. (lange pauze) En een punt. En nog een nul. En een laatste nul. En een vier. En een dollarteken. Lees me nu voor wat je hebt opgeschreven."

Hij zei, "Vierhonderdduizend dollar."

Ik zei: "Dat is waarvoor *Carrie* net is verkocht aan New American Library."

JS: Ik ben letterlijk in tranen, gewoon om dit verhaal te mogen horen. Oh man, wat was zijn reactie?

BT: We waren allebei zeer rustig als ik het me goed herinner. Een soort van bedwelmende stilte. Ik was het moment met hem aan het vieren, en hij was het moment met mij aan het vieren.

JS: Hoe ongewoon was het in die tijd voor een nieuwe auteur om \$400.000 te ontvangen voordat een boek zelfs maar is uitgegeven?

BT: Oh, dat is werkelijk vrij ongebruikelijk. Zelfs vandaag de dag. Ze zouden een boek kunnen verkopen, maar niet een verkoop van die grootte. Dat was bijna een half miljoen. Het was een buitengewone gebeurtenis. En dat was het echt.

JS: Het moet net als cement hebben gevoeld voor die familie: *dit is waarvoor Steve bestaat*. Je moet denken aan al het lijden en het richtingloze leven dat ze ondergingen om dit punt te bereiken. Hij nam geen betaald nachtwerk aan om elke avond verhaal na verhaal uit te typen op Tabithas typemachine in de garage. Verhalen verkopen aan mannenbladen die net genoeg wilden betalen om de geneeskundige kosten van de oorinfecties van de kinderen te dekken. Je moet je twijfels gehad hebben in die dagen, weet je? En dan opeens, hier is het. Het Lot klopt aan de deur.

BT: Hij was toegewijd. Toen hij 12 jaar oud was, besloot hij dat dit is wat ik ga doen voor de rest van mijn leven. Dat was het keerpunt voor hem. Dat was toen hij echt een auteur werd.

Sleutels van het Koninkrijk – Het Bill Thompson Interview (Deel 1)

JS: Kunt u zich de eerste keer herinneren dat u Brian de Palma's verfilming van *Carrie* zag?

BT: Ik zag het in stukken, omdat ze het gewoon nog niet af hadden gekregen. Steve en ik zagen het samen in een theater bij het kantoor van de studio. Wij zaten vlak achter Neil Simon en Candice Bergen. Er waren veel bekende mensen daar. Maar het enige fragment dat we zagen was het toneel van het bal. We zagen de hele balscène toen deze werd uitgebracht, hoewel het nog niet aan het andere deel van de film was gekoppeld. Ik heb grondig genoten. Ik dacht dat ze nooit recht zouden kunnen doen aan het boek, en toch kon ik er niets fout in vinden.

JS: Wat was Kings reactie op de film?

BT: We waren allebei filmfans, dus we werden afgeleid door het in een privékamer op een locatie in de studio te zien met beroemdheden. Het was een blik achter de glitter en glamour van de showbiz.

JS: Was iedereen bij Doubleday op hun knieën om u te danken, nadat werd aangekondigd dat *Carrie* verfilmd zou worden?

BT: Niet echt, en daar had ik geen moeite mee. Mijn positie bij Doubleday was al vier keer verbeterd sinds het verschijnen van de roman, dus het was zeer goed voor mij, maar ik ging daardoor niet op mijn lauweren rusten. Ik wilde dat de film een succes werd en ik was er niet van overtuigd dat het dat zou zijn. Steve hoopte echt dat we Brian de Palma zouden krijgen, en ik dacht: "Wie?" Ik moest hem opzoeken. Hij had maar een paar films gemaakt. Ik wist ook niet wie Larry Cohen was of Sissy Spacek. Dit waren allemaal relatief onbekenden, dus dat was zorgelijk voor mij.

In tegenstelling tot *The Shining* die, toen die tot ons kwam, al aan Stanley Kubrick gekoppeld was.

JS: King heeft bij talloze gelegenheden gezegd dat hij minder blij was met Kubricks versie van *The Shining*. Hoe denkt u daar persoonlijk over?

BT: Ik vond het wel goed. Dat vond ik echt. Ik was alleen niet zeker over het einde. In de eerste versie van het script dat we ontvingen wordt Wendy door Jack gedood aan het einde. Ik zei tegen hen: "Nee, dat kun je niet maken. Ze kan niet sterven. Ze moet in leven blijven aan het einde." We hadden daar een kleine strijd over, maar uiteindelijk waren zij het met me eens dat ze aan het einde nog moest leven.

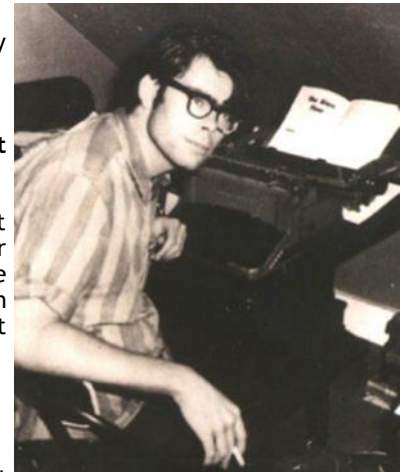
JS: Zij, dat was Stanley Kubrick?

BT: Nee, de producenten. We hadden een zeer dure lunch in het Plaza Hotel met Mary Lou Johnson en de 'geldmensen' achter het project. Ze hadden de filmrechten verworven en ze hadden Stanley Kubrick verworven, zodat ze nu met Steve en mijzelf spraken over het samenstellen van een deal. De overeenkomst die zij hem boden leek eerlijk genoeg volgens mij en hij had op dit punt niet genoeg ballen om meer te vragen.

In feite kwamen ze terug naar Steve nadat Jack Nicholson aan boord kwam. Zij zeiden: "Steve luister, we hebben Jack Nicholson, maar we kunnen hem niet betalen behalve als je 1% opgeeft." Ze wilden Steve 4% geven in plaats van de 5% die ze hem oorspronkelijk beloofd hadden. Steve vroeg mij: "Wat denk jij?" Nicholson was op dat moment zo hot. Ik dacht: wat een team, Kubrick en Nicholson! Ik zei, "Neem het! Accepteer het!"

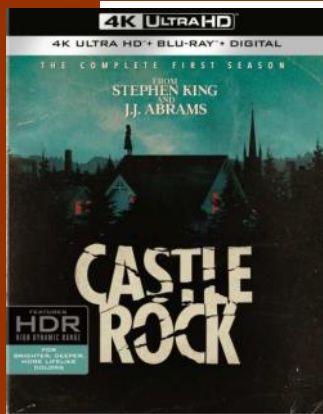
In tegenstelling tot *Carrie*, die mond-tot-mondreclame nodig had om een succes te worden, stond *The Shining* gelijk op zijn eigen benen want het was een film met een groot budget, met in de hoofdrol acteur Jack Nicholson en geregisseerd door Stanley Kubrick. De spelregels voor iets dergelijks zijn zeer verschillend. Ik had geen problemen met de veranderingen die zij maakten ten opzichte van het boek. Dit gebeurt doorlopend bij verfilmingen.

Volgende maand: deel 2 van ons interview met Bill Thompson, de man die Stephen King ontdekte. U kunt in de tussentijd Bill Thompsons officiële website bezoeken op BillThompsonEditing.com, waar hij zijn expertise en redactionele diensten aanbiedt, terwijl hij blijft werken aan zijn erfenis van werken met aankomende auteurs.

Sleutels tot het Koninkrijk is een exclusieve serie van Suntup edities van artikelen waarin Jason Sechrest hoofdrolspelers uit de wereld van Stephen King interviewt. Jason Sechrest begon zijn carrière op 15-jarige leeftijd als voltijds schrijver voor het tijdschrift Femme Fatales. Zijn recente schrijverijen omvatten de Cemetery Dance column "What I Learned From Stephen King," evenals zijn eigen horror-fictie. Hij tweet via @JasonSechrest en post vaak op zijn Facebook pagina. Zijn officiële site is te vinden op JasonSechrest.com.

Nieuwsflits

Castle Rock seizoen 1

In de USA is *Castle Rock* op DVD verschenen. In Nederland hebben we nog geen uitgave kunnen ontdekken helaas. De serie was al te zien op de zender Hulu, en is gemaakt door J.J. Abrams, samen met King. Het zijn tien delen, die zich afspelen in het plaatsje Castle Rock. Veel bekende acteurs spelen mee in de serie: Terry O'Quinn, Bill Skarsgard, Melanie Lynskey, Sissy Spacek, Andre Holland en zo komen er nog wel een paar voorbij. Uiteraard hopen wij ook op een uitgave in Nederland... afwachten maar.. Want in maart start men al met het filmen van het tweede seizoen – maar er gaan al roddels dat men het eerste seizoen niet gaat doorzetten, maar het gaat behandelen als anthologie. Dat houdt in dat er niet per se een verhaal van King gevolgd hoeft te worden...

pen wij ook op een uitgave in Nederland... afwachten maar.. Want in maart start men al met het filmen van het tweede seizoen – maar er gaan al roddels dat men het eerste seizoen niet gaat doorzetten, maar het gaat behandelen als anthologie. Dat houdt in dat er niet per se een verhaal van King gevolgd hoeft te worden...

King derde plaats

In het lijstje met bestbetaalde auteurs, staat King op de derde plek, met \$27 miljoen. Hij wordt verslagen door J.K. Rowling (\$54 miljoen) en James Patterson (\$86 miljoen), maar topt met een ruime voorsprong auteurs als John Grisham en Dan Brown.

The Outsider naar tv-serie

Het lijkt erop dat HBO het boek *De Buitenstaander* van King gaat omzetten naar een tv-serie van 10 afleveringen. Ze hebben tenminste Ben Medelsohn (linksonder) als acteur en producent aangenomen, en Jason Bateman (rechtsonder) zou de eerste twee afleveringen regisseren en neemt misschien ook nog wel een (gast)rolletje op zich.

Richard Price schreef het script, gebaseerd op het boek van King. Het geschonden lijk van een elf jaar oude jongen wordt gevonden in een stadspark. Ooggetuigen en vingerafdrukken wijzen onmiskenbaar naar één van de populairste burgers van Flint City. Het is Terry Maitland, honkbalcoach in de Little League, leraar Engels, echtgenoot en vader van twee meisjes. Detective Ralph Anderson, wiens zoon Maitland ooit heeft gecoacht, geeft opdracht tot een snelle en zeer openbare arrestatie. Maitland heeft een alibi, maar Anderson en de officier voegen al snel DNA-bewijs toe, passend bij de vingerafdrukken en de getuigen. Hun zaak lijkt zo klaar als een klontje.

Als het onderzoek zich uitbreidt en gruwelijke antwoor-

den boven water beginnen te komen, schiet Kings voortstuwende verhaal in een hogere versnelling en genereert het een sterke spanning en bijna ondraaglijke verwachtingen. Terry Maitland lijkt een aardige vent, maar toont hij een ander gezicht? Wanneer het antwoord komt, zal het je schokken zoals alleen Stephen King dat kan.

HBO liet Richard Price in juni 2018 al schrijven aan het script. We houden je uiteraard op de hoogte als er verder nieuws komt!

Doctor Sleep staat erop!

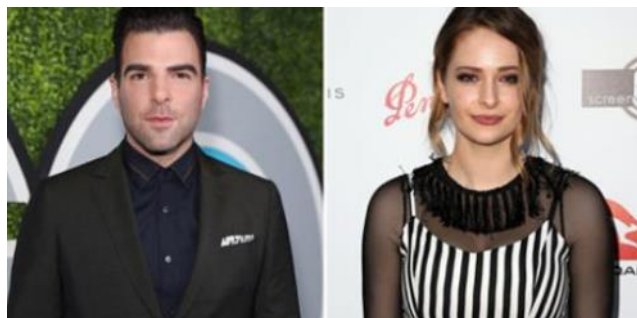
Mike Flanagan twitterde begin december dat het verfilmen van *Doctor Sleep* erop zit. Nu begint uiteraard het proces van alles editen en in elkaar zetten tot een hopelijk spannend en mooi geheel....

Mike Flanagan

So that's a wrap on DOCTOR SLEEP! It's been a long, crazy, truly unique experience. I read the novel as soon as it came out back in 2013, fascinated and moved by the epic story of Dan Torrance and Abra Stone, but I never imagined for a moment that I'd be the person to bring it to the big screen. It's been an honor to spend the last five months with this fantastic cast and crew, and to be trusted with Stephen King's extraordinary story. One of the highlights of my career, without a doubt.

Shine on, everyone. Shine on.

Filmnieuws Nosferatu (NOS4A2)

Zachary Quinto en Ashleigh Cummings zijn gecast voor deze serie. Het boek is geschreven door Joe Hill, de zoon van King (en als je het nog niet gelezen hebt moet je dat zeker doen!). Quinto speelt Charlie Manx, een onsterfelijke die zich voedt met de zieltes van kinderen, en wat hij van hen overheeft dumpt hij in 'Kerstland', een ijzig stadje, ontsproten uit de verbeelding van Manx waar niemand (zelfs volgens de wet) ongelukkig mag zijn. Die wereld wordt bedreigd als een jonge vrouw (Vic McQueen - gespeeld door Cummings) ontdekt dat ze een gevaarlijke gave heeft.

Het worden 10 afleveringen van een uur, die in 2019 al te zien zouden moeten zijn.

MERCHANDISE & SPONSORING

Hebbedingetjes

In onze fanclubshop vind je ook onze merchandise: winkelwagenmuntjes, ijskrabbers, magneten en Pennywisepoppetjes. De Constant Reader-bekers met de handtekening van King erop halen wij voor je uit Amerika. Door bestellingen te verzamelen en dan in één keer te bestellen, scheelt dat veel verzendkosten (steeds minimaal vijf tegelijk bestellen). Het kan dus even duren voor je de beker in huis hebt, maar we brengen je op de hoogte zodra de bestelling in Amerika geplaatst wordt. Met onze aanschaf steunen wij met elkaar ook nog eens de Haven Foundation – een initiatief van Stephen King. Als je wilt weten wat de Haven Foundation doet, kijk dan op hun website. In de shop kun je ook de laatste nieuwe boeken bestellen, zolang de voorraad strekt!

Dankie Sai!

Volg het voorbeeld van P.J. Bogget uit Uithoorn (Dankie Sai!) en word ook (maandelijks) sponsor! Extra dank aan A. Van Setten voor de gulle donatie. Dank ook aan iedereen die een of meer boeken bestelde in onze shop!

Prijs gewonnen? Stort de verzendkosten naar ons terug, dan kunnen we dit blijven doen! Ondersteun ons werk en stort een bedrag(je) naar keuze op bankrekening NL08KNAB0725036737 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te Utrecht.

HELP OOK DE FANCLUB DOOR JE AANSCHAF!

Je kunt je boeken ook bestellen bij het boekwinkeltje Stephen King Fans! Er is veel tweedehands, maar ook nieuw en naast een klein voorraadje Engelstalig is er keus uit honderden Nederlandstalige Stephen King-boeken. Pockets, paperbacks, hardcovers, tijdschriften, poppetjes... er is van alles! Er is een vaste kortingsactie waardoor je bij bestelling van meerdere boeken nog goedkoper uit bent. De boeken zijn niet duur, en er gaat altijd 10% van de verkoop naar de kas van de fanclub!

Er zijn ook dvd's, poppetjes, boekenleggers, kettingen, oorbellen en armbandjes met bedels met een Stephen King-thema te koop in de winkel op Marktplaats. Je kunt aankopen vanuit beide winkels met elkaar combineren! Alleen geldig op boeken en dvd's

DOORLOPENDE KORTINGSACTIE:

5 halen, 4 betalen

(altijd de goedkoopste gratis). Koop je er 10, dan dus 2 gratis.... enz.

Verzenden gebeurt via PostNL, DHL en GLS (buitenland).

Contact? secretaris_sk07@stephenking.nl. Vraag gerust naar de mogelijkheden voor jouw bestelling!

Boekwinkeltje Stephen King Fans

LUCKEY QUARTER

Dit keer de antwoorden van:

Anna Schander

Lucky Quarter staat letterlijk vertaald voor gelukskwartje, of geluks-hoekje. De naam voor deze rubriek is natuurlijk gebaseerd op het verhaal van Stephen King (uit Alles is Eventueel). Als jouw e-mailadres uit ons nog steeds groeiende adressenbestand wordt gehaald, is dat met recht een gelukkig hoekje geweest! Want iedereen die staat ingeschreven om ons magazine te ontvangen heeft daarvoor kans om de "Lucky Quarter email" van de fanclub te ontvangen. We trekken elke maand uit dit bestand willekeurig een e-mailadres.

Je krijgt altijd een prijs (je) voor je deelname. Die zal elke keer weer anders zijn en je ziet vanzelf welke verrassing er bij je op de mat valt als je meedoet!

Anna maken we blij met Lisey's Verhaal, die mist ze nog in haar collectie. Uiteraard doen we er nog wat merchandise bij!

Hoe lang ben je al King-fan, Anna en hoe komt dat zo?

Ik ben al Stephen King fan sinds ik me kan herinneren! Mijn vader had *de Stand* in de boekenkast staan en dat mocht ik niet lezen omdat ik te jong was. Toen werd ik pas echt nieuwsgierig! Heb het uiteindelijk pas gelezen toen ik 15/16 was en toen was ik helemaal verkocht! Vanaf toen heb ik het een missie gemaakt om alle boeken van Stephen King te lezen en hebben.

Werk: Business Intelligence Analist voor een software bedrijf
Leeftijd: 30 **Woonplaats:** Maastricht

Wat is je favoriete boek en waarom?

The Stand (Beproeving) natuurlijk! Door dit boek ben ik een fan geworden en heb het inmiddels al zeker 5 keer gelezen en de miniserie nog vaker gezien. Het verhaal, de karakters en natuurlijk Randall Flagg! Heb wel een fobie aan maïsvelden en kraaien door dit boek maar daar kom ik nog wel eens overheen. Of niet..

Wat is je favoriete film en waarom?

Misery! Anne Wilkes is zo eng en niet bovennatuurlijk. Dit maakt het echt realistisch. Het verhaal en het boek zijn allebei geweldig. Wat is Kathy Bates toch een geweldige actrice! Een van de beste verfilmingen naar mijn mening. Arme Paul Sheldon.. maar moest stiekem wel gniffelen over hoe ze hem toetakelt!

Welk boek of film ontbreekt nog in je verzameling?

De buitenstaander en de pop up versie van *The Girl who loved Tom Gordon*. En de Nederlandse versie van *Lisey's story*. Verder heb ik alle boeken en heel veel speciale edities. Ik heb zelfs twee gesigndeerde boeken! Van de films heb ik alleen *IT* en *de Stand*.

Welke andere schrijvers lees je wel eens?

Justin Cronin. *The Passage* trilogie. Gaat over een post-apocalyptische wereld met vampieren, echt heel gaaf. Dean Koontz. De *Odd Thomas* serie. Over een jongen die geesten kan zien. En natuurlijk Joe Hill. *Horns* vind ik zijn beste boek.

Hoe ben je met de fanclub in aanraking gekomen?

Online. Op <https://stephenkingfans.boekwinkeltjes.nl>, hier heb ik meer dan 80% van mijn collectie bij elkaar kunnen sprokkelen.

Wat zou je aan Stephen King willen vragen?

Wanneer en hoe hij heeft besloten de verhalen aan elkaar te knopen; het hele Stephen King universum! Alle andere namen van Randall Flagg, The Shawshank Prison die in meerdere boeken worden genoemd. Jake Epping die in *22/11/63* twee kinderen van *IT* tegenkomt etc. Heeft hij in zijn kantoor een hele tijdlijn van boeken en universums? En natuurlijk of hij nog nieuwe boeken gaat schrijven.

Heb je nog tips of suggesties?

Ik wil heel graag dat de jaarlijkse boekenmarkt ietsje dichterbij Maastricht is want Deventer was me dit jaar echt te ver! Maar ik snap dat dit lastig is omdat Maastricht niet handig op de kaart ligt. Verder heb ik geen tips want ben heel tevreden! Altijd netjes verzonden en ingepakt en goede communicatie. Zo doorgaan dus! De boekenwinkel online is goed en leuke prijzen. De Facebook pagina is leuk. Ik vind alles goed en leuk! Ga zo door!

Zijn we je iets vergeten te vragen?

Discussies op de Facebook pagina over bepaalde boeken lijkt me leuk. Of een online boekenteesclub? Elke maand een boek en dan aan het einde van de maand dit bespreken. Maar verder vind ik dat jullie het heel leuk en goed doen.

The Stephen King Collectibles

Door: Pitou Spruit

Een vaak gehoorde kreet binnen de 'Stephen King gemeenschap': "Er is in ons land weinig animo voor de gelimiteerde Nederlandse hardcover boeken van Stephen King"... Dit is helaas waar. Hoe anders is het in Engeland (UK) en in de Verenigde Staten (US). Zodra een uitgeverij een nieuwe titel aankondigt als zijnde Limited, zijn deze binnen no time uitverkocht. En dan hebben wij het over boeken van honderden tot duizenden Ponden/Dollars... Krankzinnig? Het maakt niet uit hoe en wat je verzamelt, als je er maar plezier aan beleeft... daarom laat ik je graag eens kennismaken met deze speciale uitgaves.

Deze maand de collectible

Misery

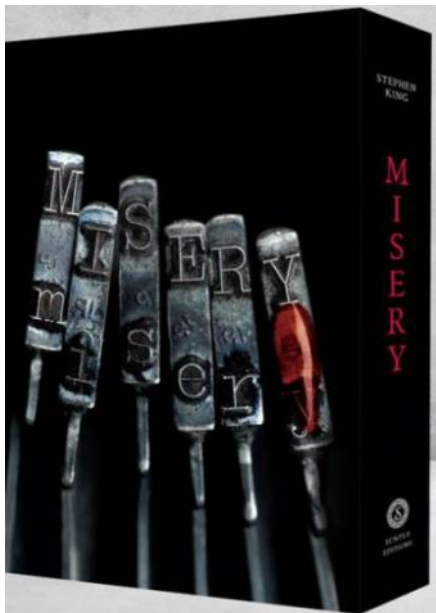
"I'm you biggest fan!"

Hoe vaak zou Stephen King dit gehoord hebben, duizenden keren, of misschien wel miljoenen keren? En hopelijk in positieve zin, dit in tegenstelling tot Annie Wilkes uit de roman *Misery* (Misery) uit 1987.

Wie ook een grote fan en verzamelaar is, is Paul Suntup. Dat zie je terug in zijn uitgaves, een waar genot voor boekenverzamelaars. De kwaliteit is erg hoog en de details verbazingwekkend. En... hij heeft liefde voor het vak.

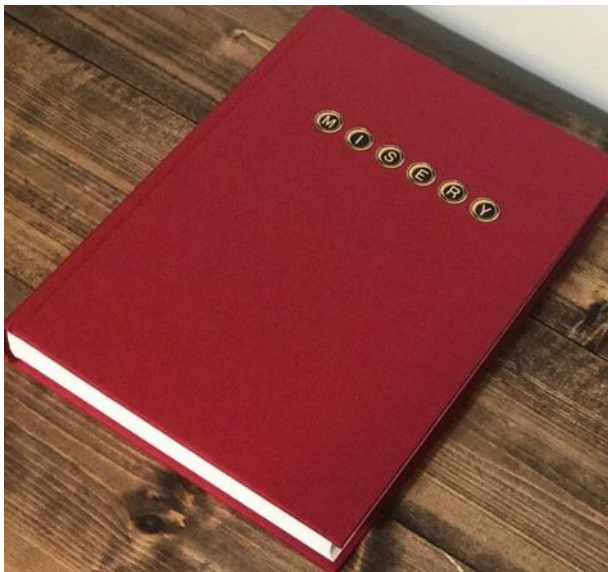
Vorig jaar (2018) bracht zijn uitgeverij Suntup Editions (US) bovengenoemde titel uit. Drie fantastische uitgaves die in een rap tempo uitverkocht waren. De Artist Gift Edition kostte \$110 en is gesignd door Rick Berry en Dave Christensen. Er zijn 1250 exemplaren uitgegeven. Deze editie heeft als enige een dustjacket en het artwork is vrij uniek, kijk alleen al naar de cover van de slipcase en van de dustjacket. Het boek mag ook gezien worden zonder dustjacket.

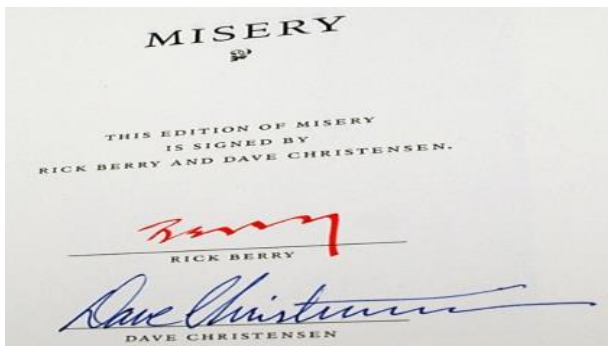
Artist Gift Edition

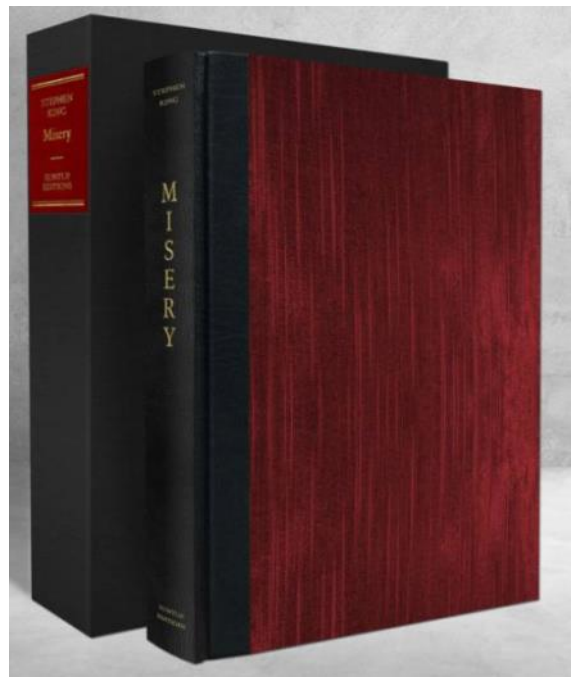
The Stephen King Collectibles

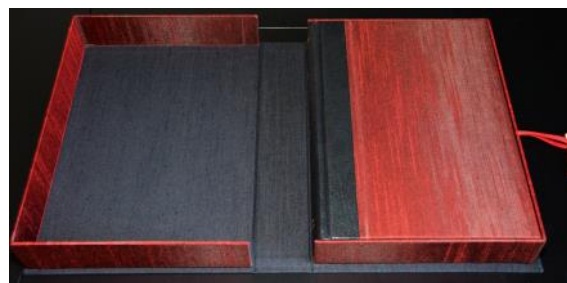
Artist Gift Edition zonder dustjacket

Signeerpagina Artist Gift Edition

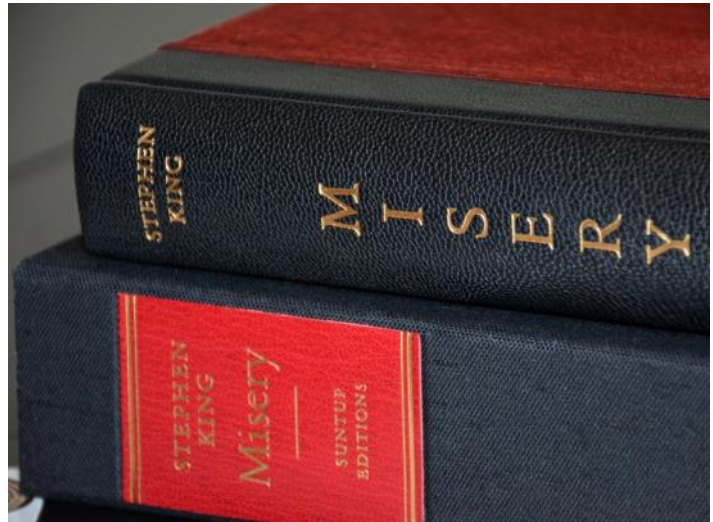
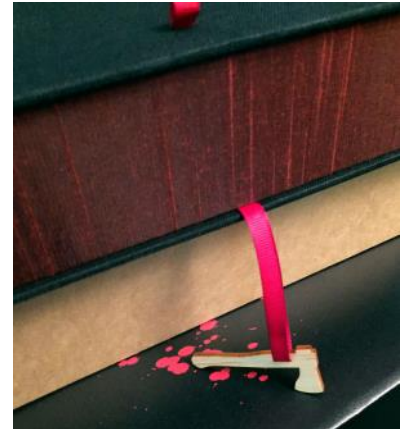
Signed Limited Edition

De Signed Limited Edition (200) heeft een traycase en dus geen dustjacket. Het is gesigneerd door Stephen King, Rick Berry en Dave Christensen. Voor deze genummerde editie moest men \$525 neerleggen. Een prachtig boek wat naar mijn mening een klassieke uitstraling heeft. De eerste 185 exemplaren waren zwart genummerd en bestemd voor de verkoop, de overige 15 kregen een rood nummer en waren bedoeld voor de privé distributie.

Let op de details aan en in het boek!

The Stephen King Collectibles

MISERY

THIS SIGNED EDITION OF MISERY IS LIMITED TO 200 NUMBERED COPIES, OF WHICH THE FIRST 185 ARE FOR SALE AND NUMBERED IN BLACK. THE REMAINING 15 COPIES ARE NUMBERED IN RED AND RESERVED FOR PRIVATE DISTRIBUTION.

THIS IS NUMBER

Stephen King
STEPHEN KING

Signeerpagina Signed Limited Edition

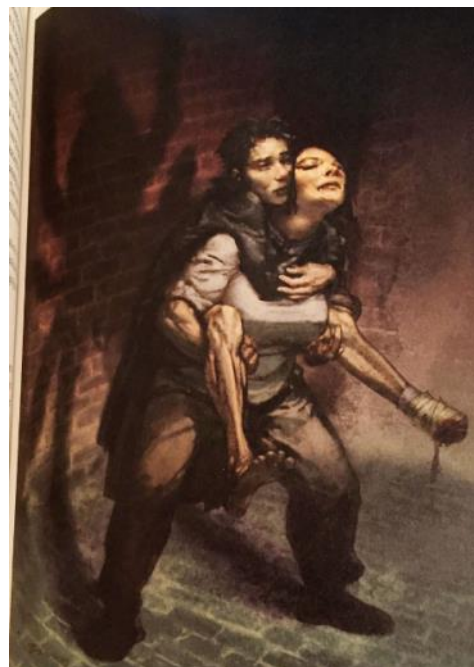
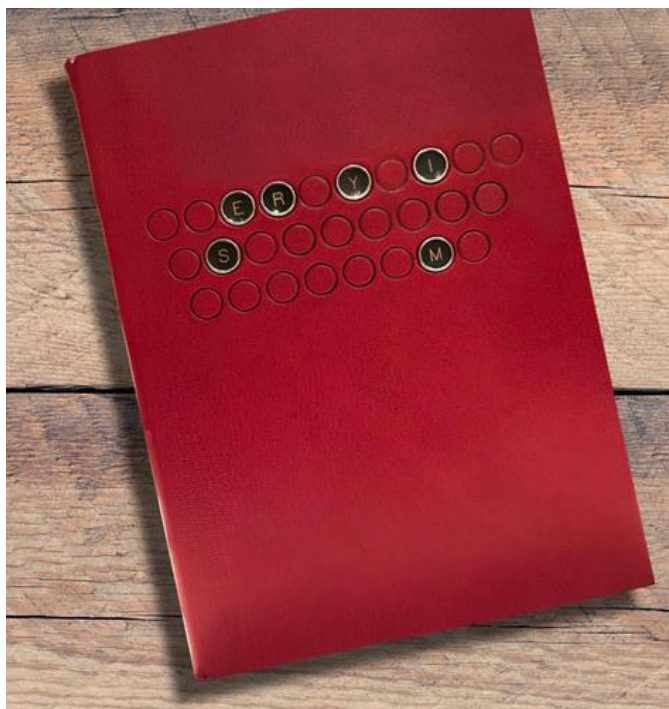

The Stephen King Collectibles

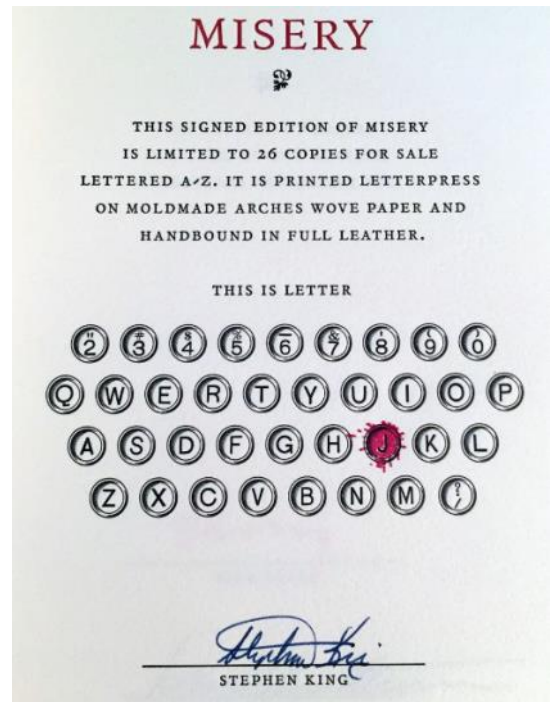

De Lettered Edition is een waar kunstwerk en is uitgebracht in 26 exemplaren. Hij kostte \$3950 en werd geleverd in een houten case van walnoot gemaakt door Dolso uit Amerika (<https://www.bookslipcase.com>). Niet alleen de case maar ook het boek is van de hoogste kwaliteit. En dan moet je denken aan een stevige binding afgerond met een holle rug die is ontworpen om doorzakken van het paginablok te voorkomen, hoogwaardige kwaliteit papier en de kaft is handgemaakt van geitenleer. Let ook weer hier op de details!

Foto boven en links onder de Lettered Edition

The Stephen King Collectibles

Op de foto helemaal boven zie je de voorkant van de Lettered Edition met originele letters van de druktoetsen van een Royal typemachine. Daaronder links de achterkant van het boek met de letterkeuze van de verzamelaar en rechts de signeerpagina.

Alle geletterde edities kregen een keramisch beeldje van een pinguïn en een varken gemaakt door Hagen-Renaker (www.hagenrenaker.com) die ook in de film gebruikt werden (pinguïn). Alle bestelde Signed Limited Editions en de eerste 75 bestelde Artist Gift Editions kregen een pinguïn.

The Stephen King Collectibles

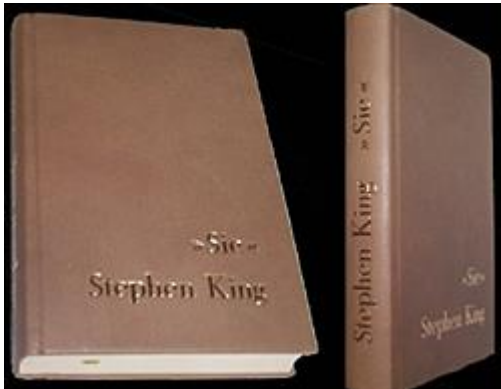

Hierboven de remarques 'Annie swinging the axe' en 'Misery the Pig'. Rechts 'The Royal typewriter'.

De Artist Edition is nu ongeveer \$250 waard, de Signed Limited Edition \$3000 en voor de Lettered Edition staat het krankzinnige bedrag van \$13.000!

The Stephen King Collectibles

Tot slot bestaat er nog een Duitse bootleg die in 1987 is uitgegeven. Er zijn ongeveer 50 exemplaren uitgegeven met de titel 'Sie'. Het boek is van leer gemaakt, heeft geen dustjacket en case en is niet gesigneerd door Stephen King. Vreemd genoeg is het ongeveer \$2000 waard.

Hieronder mijn exemplaar de Artist Edition mét pinguïn!

Terminologie

Slipcase: Hoes waar je het boek in schuift, ter bescherming.

Traycase: Box waar je het boek inlegt, ter bescherming.

Dustjacket; Een stofomslag om het boek.

Artist Gift Edition: Een 'opstap' exemplaar, niet genummerd en niet gesigneerd (of alleen door de artiesten die de illustraties verzorgen) in een grote oplage.

Signed Limited Edition: Een genummerd exemplaar, wereldwijd kleiner in oplage dan een Gift Edition, dat is gesigneerd door Stephen King en door de artiesten die de illustraties verzorgen.

Lettered Edition: Een exemplaar met wereldwijd een zeer kleine oplage (26/52) aangeduid met een letter (bijv. A of AA) dat gesigneerd is door Stephen King en door de artiesten die de illustraties verzorgen.

Remarque: De artiest van de desbetreffende illustraties heeft een aparte unieke tekening in het boek getekend.

Portfolio: Verzameling illustraties van artiesten die los verzameld zijn en in een exclusieve map te koop worden aangeboden.

Nieuwsflits

Poppetjes

Er blijven maar nieuwe poppetjes uitkomen... Van bouwblokjes tot de meest prachtige creaties die je de adem benemen... Een pagina vol!

En als je ook een bijpassende vloer wilt? Hier zie je vloerbedekking die wel wat weg heeft van Pennywise...

tweezijdig

De nieuwste poppetjes van bouwblokjes zijn veelal aan voor- en achterkant verschillend, dus je hebt eigenlijk 2 poppetjes voor de prijs van 1!

Inmiddels zijn er 11 verschillende Pennywises! [Bekijk \(en koop\) ze hier.](#) Zoek op POP of POPPETJE

tweezijdig

Martine liet zich dit keer inspireren door De Donkere Toren

MOVIE MISTAKES

Ken je het? Je zit een film te kijken en je denkt: hier gaat iets mis...

Nou, dat gebeurt vaker dan wij weten of denken.

Een voorbeeld: de acteur staat voor de spiegel, en in de spiegel zie je de hele camera crew staan.

DOOR: MIM

Op deze pagina nemen wij je mee op zoek naar de fouten in verfilmingen van Stephen King-verhalen. Misschien heb je ze zelf al ontdekt? Of misschien ga je nu juist de film nog eens kijken om te kijken of jij hetzelfde foutje ziet. Er is veel te ontdekken, kom ga met ons mee en duik de film in zoals je misschien nog nooit hebt gedaan...

DOLORES CLAIBORNE

Korte inhoud van de film:

Dolores Claiborne wordt beschuldigd van moord op de hulpbehoevende tirannieke Vera Donovan. De gemoederen in een kleine gemeenschap op een eilandje in de V.S. laaien hoog op. Aan de politie vertelt Dolores het gruwelijke verhaal van een getergd leven...tot ze er niet meer tegen kan. Ze vertelt hoe ze haar man dood heeft gevonden, een man die haar altijd mishandelde en zich vergreep aan haar dochter.... ze vertelt hoe ze Vera heeft willen helpen sterven, maar het niet heeft gekund. De film laat het verhaal tussen moeder, dochter en een vasthoudende politieagent zien.

- Op de dag van de verduistering zie je dat Joe een scheur heeft in zijn linker broekpijp. Zodra hij achter Dolores aangaat, is het de rechter broekpijp.
- Zodra je het ingezoomde beeld hebt van overkokende kool in de pan, zit er een handvat aan de voorzijde van de pan. Ook zie je dat er vocht over de buitenkant van de pan loopt zodat de pan vies wordt aan de buitenkant. In de volgende scène is het handvat verdwenen, maar bovendien is alles wat erover heen liep door het overkoken verdwenen en is de pan schoon.
- Medisch foutje: op het moment dat postbode Sammy zich haast om bij Vera te komen, probeert hij haar hartslag te voelen. Helaas zijn zijn vingers nergens in de buurt van de halsslagader, wat inhoudt dat hij dus geen hartslag kan voelen.
- Wanneer Joe aan een stuk hout hangt om te voorkomen dat hij in een hele diepe put valt, zie je de eclips rond de zon van voor naar achter en nogmaals van voor naar achter gaan. Dolores kijkt constant recht in de zon wat niet zou kunnen omdat je dat hooguit een seconde zou lukken.
- Als Dolores en Selena voor de eerste keer hun maaltijd hebben in het oude huis, zien we dat Selena zichzelf drinken inschenkt en een slok neemt. Daarna zet ze het glas neer en gaat ze verder met het roken van haar sigaret. Maar als we even verder zijn, zie je dat ze het glas opeens weer in haar handen heeft en drinkt, en weer het glas neerzet. In deze twee verschillende scènes liggen ook de spullen op tafel op een andere plek.
- Joe pakt een blikje drinken uit de koelkast en dan zie je dat hij "coke" pakt. Maar in de volgende scène waar Dolores naar Joe lacht, drinkt hij opeens "coca cola".
- Ook op dit moment, maar dan wanneer Joe naar de koelkast loopt om zijn cola te pakken, zie je een keukenrol achter Dolores. Deze is eerst bijna vol, maar even later is deze bijna helemaal leeg.
- Bovendien zien we ook in deze scènes dat Dolores klaar is met het snijden van de kool. Ze pakt een schaal daarnaast vandaan en loopt naar het fornuis. Als ze klaar is met het snijden, is er nog gesneden kool op de plank. Maar zodra we deze weer zien, is er niets gesneden en zijn de positie en het formaat opeens anders. Bovendien is het mes dat ze weglegde niet dezelfde als het mes dat we later weer zien liggen op de plank.
- Bijna aan het einde wanneer Selena weggaat op de veerboot, stapt John Mackey uit zijn auto om haar na te kijken. Op het moment dat hij uitstapt, houden de ruitenwissers op met bewegen. Even later in een scène zie je dat, terwijl hij nog steeds staat te kijken, de ruitenwissers weer aan staan.
- Wanneer Joe tegen Dolores zegt: "fat ass, lousy cooking...". heeft Dolores eindelijk zoveel moed opgebouwd om wat te doen, en ze pakt een keramische pot met room en smijt deze naar zijn hoofd. Nadat ze dit doet, zie je de room elke keer anders qua patroon en hoeveelheid op de achterkant van de stoel, evenals op het hoofd van Joe.

MOVIE MISTAKES

- Wanneer we Dolores de keuken in zien gaan op zoek naar iets om Vera mee te vermoorden, let dan op de spullen die op het aanrecht staan rechts naast de deur waardoor ze komt. Even later als ze de deegroller pakt, zie je dat alle spullen van plek zijn veranderd, en sommige spullen waren er eerst niet.
- Net voordat Dolores het raam kapot slaat met de bijl, verandert elke keer het gat in het raam. Ook zien we dat het erop lijkt dat ze de bovenkant van het raam raakt, maar een tel verder raakt ze toch de onderkant. En zodra je het glas ziet breken in slow motion lijkt het net alsof Dolores' reflectie op het raam is geschilderd.
- De filmploeg is vaak zichtbaar in de zonnebril van Selena; de keer dat je dat het best kan zien is als ze op de veerboot een sigaret staat te roken en wanneer ze rijdend de veerboot verlaat.
- In de scène waarin detective John Mackey staat te bellen terwijl hij uit het raam kijkt, klopt het geluid niet met zijn mond. Ook als zijn mond stil staat, horen we nog geluid.
- Wanneer Dolores en Selena de eerste keer aankomen bij het oude huis, loopt Dolores naar het huis toe. Let dan op de vorm van het gat in het raam. Wanneer we daarna Dolores van dichtbij zien bij het raam, vloekend en klagend, is de vorm van het gat anders.
- In het begin van de film zien we Vera van de trap vallen en raakt zij de spijlen van de trap die hierdoor beschadigen. Tussen de verschillende scènes zien we de schade aan de spijlen veranderen.
- In de scène waarin Selena belt met Peter zien we de manchetten van zijn mouw verschillen van open naar opgerold.

Gwendy's Knoppenkist - King & Chizmar

door Jan

**Oorspronkelijke
titel:**

Gwendy's Button Box

Auteur:Stephen King en
Richard Chizmar**Uitgever:**

The House of Books

Jaar van uitgifte:

2018

Aantal pagina's:

168

ISBN:

9789044354980

Link/urls:[Uitgever](#)

Elke dag rent de 12-jarige Gwendy Peterson de 300 treden van de Suicide Stairs (een trap in het plaatselijke park) op, om zo wat pondjes te verliezen. Op een dag wordt ze bovenaan de trap aangesproken door een onbekende, wat zonderlinge man, die zich voorstelt als Richard Farris. Meneer Farris geeft Gwendy een kistje met 8 knoppen en 2 hendeltjes, met de waarschuwing dat ze terughoudend moet zijn met het indrukken van de knoppen. Al gauw neemt het leven van Wendy allerlei positieve wendingen, maar de drang om te knoppen uit te proberen, wordt steeds groter ...

Een opmerking vooraf: het verhaal is zo kort en zo recht-toe-rechtaan, dat het eigenlijk onmogelijk is een zinvolle recensie te schrijven zonder iets over de inhoud te verklappen. Dus voor degenen die het verhaal nog willen lezen zonder er iets van te weten: stop hier met lezen.

Mooi, dan zijn we nu met ervaringsdeskundigen onder elkaar, en kan ik meteen met de deur in huis vallen: het boek viel me tegen. Niet het gegeven op zich, want het idee van een knoppenkist waarvan je niet weet wat het effect van de knoppen is, is best spannend (zij het niet nieuw; de ouderen onder ons herinneren zich wellicht de tv-serie Twilight Zone, waarin de aflevering "Button, button" (1986) een soortgelijk plot had). Dat gegeven doet natuurlijk een enorm beroep op je nieuwsgierigheid als lezer. Als dan vervolgens blijkt dat Gwendy

zo'n aardig meisje is dat zich enorm in weet te houden om op te knoppen te drukken, is dat eigenlijk een soort anticlimax.

Ten tweede: als je als die-hard King-fan leest dat er een personage wordt geïntroduceerd met de initialen RF, zit je natuurlijk meteen op het puntje van je stoel en ben je voorbereid op een fikse portie ellende. Meneer Farris wordt echter aan het einde van het verhaal neergezet als een soort vriendelijke opa die je hartelijk bedankt dat je zo goed op zijn kistje hebt gepast, en dat is dus niet wat je van King zou verwachten. Leuk is overigens wel dat er behalve RF meer verwijzingen naar Stephen King's universum in het boek zitten, die ik hier in het verder midden zal laten voor het geval de lezer die nog niet allemaal ontdekt heeft (goede reden om het nog eens te herlezen).

Ten derde: de verhalen van King zijn vaak onwaarschijnlijk, maar op een manier dat ergens diep van binnen toch een stemmetje zegt: dit zou best eens echt kunnen zijn. Bij Gwendy's knoppenkist miste ik dat stemmetje. Niet alleen in relatie tot de knoppenkist, maar ook andere gebeurtenissen zijn gewoon echt onwaarschijnlijk. Toevallig ben ik wel een beetje thuis in de wereld van de munthandel, en neem maar van mij aan dat als er ergens een meisje op zou duiken dat meer dan één keer een vrijwel ongeschonden Morgan-dollar te koop zou aanbieden, de hele muntgemeenschap op zijn kop zou staan. Dat Gwendy er herhaaldelijk in slaagt om dollars te verkopen om daar studieboeken etc. van te kopen, is dus uitermate onwaarschijnlijk. Dat geldt ook voor het ogenschijnlijke gemak waarmee de fatale ruzie tussen Gwendy's vriend Harry en Frankie Stone wordt afgedaan.

Is het boekje dan echt alleen maar teleurstellend? Nee, dat ook weer niet. Het verhaal leest lekker vlot weg, mede door de indeling in heel korte hoofdstukjes, van soms niet meer dan twee of drie bladzijden. Zoals al gezegd houdt het basisgegeven van de knoppenkist waarvan je niet weet wat die gaat doen, de spanning tot het laatst op een plezierig niveau. Terwijl ik dit schrijf, bedenk ik me dat de optelling van bovengenoemde factoren dit boek eigenlijk tot een perfect Young Adult boek zou maken, ook gezien de ontwikkeling van de hoofdpersoon Gwendy, die in de 10 jaar die het boek omspant alle kwesties meemaakt die een tiener tegen kan komen: succes en falen op scholen, twijfel over je uiterlijk, vrienden die komen en gaan, de relatie met de ouders en noem maar op. Ook het taalgebruik past prima in die stijl. Daarmee wil ik het genre Young Adult-boeken niet diskwalificeren; de constante lezers van deze rubriek weten dat er genoeg Young Adult-boeken zijn die ook volwassenen aanspreken. Maar het is niet het soort boek dat je van King zou verwachten.

Al met al is de waardering die USA Today blijkens de achterkaft geeft ('een extreem vermakelijk boek dat leest als een trein') denk ik een mooie typering. Het past mooi bij andere 'tussendoortjes' als Colorado Kid en Eenmalige zonde. Vermakelijk, maar van King zijn we eigenlijk toch wel iets meer gewend. Daarom stopt mijn beoordeling bij een 7.

6,5

BOEKRECENSIE

Lijkenkrabber van Tom Thys

door Chrissy

Oorspronkelijke
titel: nvtAuteur:
Tom ThysUitgever:
ZilverspoorJaar van uitgifte:
2018Aantal pagina's:
241ISBN:
9789463081412Link/urls:
[Auteur](#)

Tom Thys (1983) is een schrijver uit Antwerpen, die is gefascineerd door het bovennatuurlijke. Eerder schreef hij *Diabolik* en *Volmaakt monster*.

Van de flaptekst: In deze bundel onthult hij nog meer duistere kanten van Antwerpen, eert hij de wanhoop en perverse neigingen van ogenschijnlijk normale mensen en ontleedt hij de psychische aftakeling van getraumatiseerde antihelden tot moleculair niveau. Zijn stijl is morbide, deprimerend en psychedelisch, vaak subtiel en al even vaak buitensporig. Druppelt in het ene verhaal de horror binnen met het venijn van een valium, dan overrompelt het volgende je als een middel-eeuwse pijnbank.

Het boek bevat 10 korte verhalen, waarbij elk verhaal een kort voorwoord heeft meegekregen. Thys schrijft het liefst korte verhalen, het is voor hem een sport om in een kort verhaal iemand de stuipen op het lijf te kunnen jagen. Het is echt een kunst apart.

Zoals altijd in verhalenbundels, zitten er verhalen in die goed en minder goed zijn, of anders gezegd – je aanspreken of totaal niet aanspreken. Er staken een aantal verhalen voor mij uit, in de positieve zin. *Wanneer de Zon ondergaat* (een verhaal waarin de hoofdpersoon al dood is maar dat nog niet beseft), *Tussen stof en schimmel* (een verhaal over Urban exploring en Tinder), *Vaaltgieren* (over een grote flat) en *Stad van Diamanten en rotte tanden* (over de daklozen die een makelaar te grazen weten te nemen) waren voor mij leuke verhalen om te lezen. Vooral het laatste verhaal vond ik gruwelijk goed bedacht. Hier en daar lekker (niet) subtiel, met een steeds luguber wordende sfeer en leuke hoofdpersonen en met een clou waar ik mijn petje voor af kan nemen.

Helaas hebben de verhalen die me minder interesseren in dit boek toch de overhand... In het voorwoord van een van de kortere verhalen schrijft Thys 'welkom in mijn waanzin' en ik kan je alleen maar zeggen dat het echt waanzin was wat ik aan het lezen was. Het was niet te volgen en het leest als een slechte trip en niet als een te volgen verhaal dat ergens heen gaat. Echt jammer! *Dood Kanaal* en *Fungi en Cacti* waren voor mij de allerslechtsten.

Veel van de korte verhalen in deze bundel hebben wel hoofdstukken maar die zijn dermate lang en zonder alinea's tussendoor dat even wegleggen van het boek wel bemoeilijk wordt. Je stopt dan maar midden op een bladzijde, en dat had makkelijk voorkomen kunnen worden als er af en toe een alinea tussendoor had gestaan. Het leest om de een of andere reden gewoon prettiger.

Ook vind ik dat er wel veel 'geijkte horror' inzit. Daar bedoel ik mee dat bijvoorbeeld de zombies of doden altijd wormen hebben (alhoewel er wel een paar zijn in dit boek die daar weer leuke dingen mee doen). Minder origineel dus soms. Qua ranzigheid en viezigheid zit de schrijver boven gemiddeld, dus het is geen boek voor mensen met een zwakke maag. De personages in alle verhalen zitten vol herkenbare emoties, en spreken daarom vaak wel aan. De verborgen verhalen over verlies, waanzin en verlangen in elk kort verhaal verbinden alle verhalen in deze bundel.

Het boek heeft een mooie kaft, maar de tekst achterop is wat moeilijk te lezen door de kleur ervan.

Ik denk dat de liefhebbers van de vroege Stephen King-verhalen (die hij nog onder invloed van drank en drugs schreef), dit boek zeker kunnen waarderen omdat het wel lekker gruwelijke verhalen zijn. Door de mindere verhalen in de bundel kom ik toch maar uit op een 6,5 voor dit boek, terwijl er wel een paar juweeltjes tussen zitten!

6,5

BOEKRECENSIE

De Egyptische sleutel van Preston & Child

door Chrissy

Oorspronkelijke

titel:

The Pharaoh Key—a
Gideon Crew thriller

Auteur:

Preston & Child

Uitgever:

Luitingh-Sijthoff

Jaar van uitgifte:

2018

Aantal pagina's:

294

ISBN:

9789024582877

Link/urls:

[Uitgever](#)

Is Gideon nu dood
of toch niet?

Dit duo schrijft echt al jaren samen boeken, maar ook zelfstandig. Hun thrillers zijn vaak adembenemend, en de serie met Pendergast steekt met kop en schouders boven hun werk uit. Een aantal jaar geleden verzonnen ze een nieuw personage dat vaker terug komt: Gideon Crew. Inmiddels is dit het vijfde, en waarschijnlijk laatste deel in de serie.

En dat mocht ook onderhand wel... Gideon is geen personage dat je bijblijft, waarvan je tegen een ander zegt dat het zo spannend of intrigerend is (waar Pendergast dat bijvoorbeeld wel is). Bij Gideon telt alleen het avontuur en daar offert hij alles voor op. Maar ondanks dat ik veel van zijn karaktertrekken alweer was vergeten, kon ik dit nieuwe verhaal gewoon prima volgen.

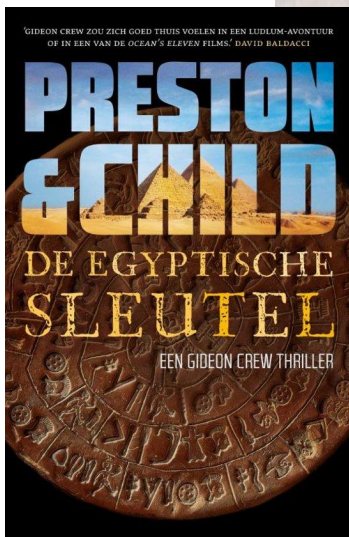
Gideon, briljante wetenschapper, avonturier en dief, hoort dat zijn werkgever, Eli Glinn, spoorloos is verdwenen en het hightech lab wordt plotseling gesloten terwijl ze juist bezig waren met een onderzoek naar de schijf van Phaistos. Dat is een stenen tablet van een onontdekte beschaving. Samen met zijn collega Garza gaat hij op zoektocht, vooral om hun werkgever te pesten omdat ze zich in de steek gelaten voelen, maar ook voor de rijkdom die ze hopen te vinden. Maar die plek bevindt zich op de meest gevaarlijke en afgelegen plaats ter wereld, waar nog niet eerder iemand levend vandaan is gekomen. Maar dat interesseert Gideon niet, want hij heeft net te horen gekregen dat hij waarschijnlijk nog maar twee maanden te leven heeft. Er blijkt eigenlijk nergens dat hij daar mee zit, en hij gaat gewoon door zoals altijd.

Ze komen later een Egyptoloog, Imogen, tegen die zich bij hen aansluit en met hen meereist. Dan worden ze gevangen genomen door een stam die nog leeft zoals men dat deed in het Oude Egypte.

De reis is redelijk spannend beschreven, maar het gedeelte in het boek waar ze zich bij de stam bevonden en ontdekkingen deden las echt lekker door en was boeiend genoeg om door te willen blijven lezen. De rest van het boek is dat minder, ik werd makkelijk afgeleid en het wist me minder te boeien. De karakters zijn wel goed beschreven en zeker Gideon heeft door de serie wel wat diepte: hij is een sociale kerel die wel slim is en een avonturier is. Garza let erg op de kleintjes en kan vaak zeuren ondanks dat hij toch ook heel dapper is. Maar de omgeving spreekt tot de verbeelding, ondanks de hitte van de woestijn en de vanzelfsprekende ontberingen (goddank niet langdradig beschreven). En Imogen speelt wel een spannende dubbelrol.

Het einde is wel mooi, maar voor mij zit er toch een open eindje aan... ik heb het gevoel dat de heren Child en Preston zich het recht voorbehouden hebben om Gideon toch weer tot leven te wekken. Een aantal zaken krijgt geen uitleg of vervolg, terwijl de twee maanden die Gideon te leven had wel op zijn. Een volgend deel zou ik wel lezen om te zien hoe ze dat dan gedaan hebben, maar ik zou er zeker niet gelijk voor naar de boekhandel racen...

Kortom, best een aardig boek in de serie, goed te doen voor de lichte lezers die geen gigantische diepgang willen en meer van avontuurbeschrijvingen houden. Daarom een 6,5.

8,5

BOEKRECENSIE

ADEM 2 - IJs van Nico de Braeckelee

door Chrissy

Oorspronkelijke
titel: IJsAuteur:
Nico de BraeckeleeUitgever:
BakermatJaar van uitgifte:
2018Aantal pagina's:
297ISBN:
9789059246126Link/urls:
[Uitgever](#)

Nico De Braeckelee (1974) schreef al tal van succesvolle griezelboeken voor de jeugd. Zijn vampiertrilogie *10+ Vampiervirus*, *Vampierwolf* en *Vampier Eiland* is nagelbijtend spannend. Ook de twee bovennatuurlijke romans *Nachtblauw* en *Het enigma van 8* zijn van zijn hand. Hij werkt bij Studio 100, waar hij boekjes schrijft en scenario's bedenkt voor bijv. K3, Jabaloe, Ros, Plop etc. Hij schrijft ook altijd mee aan de Junior Monsterboeken (zie ook in deze Kings Things) en nu heeft hij (na de *Necropolis*-serie) weer een nieuwe apocalyptische serie bedacht.

IJs is het tweede deel in de serie ADEM, en het spannende vervolg op het boek *Tsunami* dat we vorige maand al recenseerden. Het is zeker aan te raden dat eerste deel eerst te lezen voor je aan dit boek begint. Ook dit is een Young Adult boek, dat leest als een trein. De indeling van het boek is gemaakt met voldoende witruimte en ruime letters, en korte hoofdstukken. De taal is niet moeilijk, met af en toe een leuke Belgische uitdrukking waar je even over na moet denken als kaaskop, maar prima leesbaar dus. Het boek zelf is een prachtige harde kaft, met ook kleur in het binnenwerk. Zeer verzorgd uiterlijk.

Het jaartal is 2165. Skye, Colin, River en Jazz leven in een wereld die hard is getroffen door de klimaatverandering en waarin het gewone leven op aarde is verwoest. Ze zijn op zoek naar Civitas, de enige plek op aarde waar je nog kan leven zoals voor de verandering, zo wordt tenminste beweerd. Dit keer worden ze overvallen door een sneeuwstorm en vinden onderdak in een nederzetting, waar het levensgevaarlijke Bingdu-virus is uitgebroken en Jazz raakt besmet met bloedblaren en wratten. Dat wijzigt hun plannen op een ingrijpende manier.

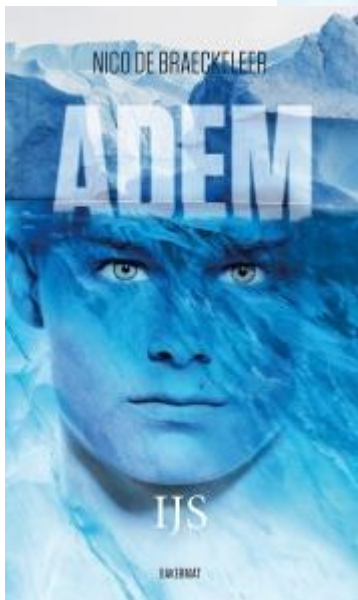
Het boek gaat na een heel korte terugblik van 1,5 pagina, precies verder waar het eerste deel is gebleven. De karakters ontwikkelen zich verder, en dat maakt het verhaal nog aansprekender en je leeft nog meer met ze mee. Er komt nog meer diepgang in hun persoonlijke relatie en ze worden reëel neergezet. We moeten bijna aan het einde jammer genoeg wel afscheid nemen van mijn favoriete karakter in het boek, Braeckelee weet de lezer daardoor nog meer te raken: "Kill your darlings" zei King ooit eens in *Over Leven en Schrijven*, en Nico doet dat op een goede manier. Maar hij onthoudt zich gelukkig wel van die overdreven, zeg maar filmscènes in de beschrijving van de toekomst of gebeurtenissen die plaatsvinden, en dat maakt het allemaal nog aannemelijker. Ja, de doorzettingskracht van deze pubers is gigantisch en misschien wel wat overdreven neergezet, net als de makkelijke manier waarop volwassenen de kids geloven of van verliefd worden tussen de pubers. Maar dat vond ik zeker niet storend.

Ook dit is weer een boek voor jongeren vanaf 12 jaar die niet erg fijngevoelig moeten zijn, want net als in de *Necropolis* serie, komen er weer volwassen thema's aan bod: liefde, verraad, verlies, dood, rouw, verdriet en verderf en natuurlijk de klimaatverandering.

Kortom, een prachtig vervolg met wederom een open einde, want er komt nog een volgend deel aan. Ik moet zeggen dat ik er naar uit kijk, want ik wil zeker weten hoe het verder gaat met deze kids op pad naar het paradijs, waarvan het me ook niet zou verbazen als er uit komt dat Civitas uiteindelijk toch niet zou bestaan...

Kortom: *IJs* is wederom een aanrader, ook vol volwassenen!

IJS is echt cool!

8,5

FILMRECENSIE

Our House

door Jeroen

Regie:

Anthony Scott Burns

Genre:

Horror

Cast:Thomas Mann
Nicola Peltz
en anderen**Film gebaseerd op:**
het boek "Ghost in
the machine"**Jaar van uitgifte:**
2018**Speelduur:**
90 minuten

Ethan zijn ouders stierven bij een auto-ongeluk waarover hij zich enorm schuldig voelt. Het gaat zelfs zo ver dat hij zijn studie op MIT stopzet om voor zijn jongere broer en zusje te zorgen. Ethan werkt thuis verder aan zijn uitvinding, deze zorgt er echter voor dat de bovennatuurlijke krachten in het huis versterkt worden en dat hij ongewenst iets kwaadaardigs loslaat.

De film begint met een typisch Amerikaans gezinnetje. Terwijl het hele gezin aan tafel zit voor het avondeten verteld de intelligente Ethan dat hij geen tijd heeft om zijn kleine zusje naar zwembles te brengen omdat hij met zijn klasgenoten het lab van de universiteit wil gebruiken om hun machine die draadloos energie kan opwekken te testen. Helaas mislukt het experiment.

Ethan zijn ouders komen die avond om het leven door een auto-ongeluk waardoor Ethan zich genoodzaakt voelt om voor zijn puberbroertje en zijn kleine zusje te zorgen. Hij geeft zijn studie op en komt weer thuis wonen. Het valt Ethan zwaar om van student om te schakelen naar verzorger. Ethan voelt zich ook erg schuldig over de dood van zijn ouders, omdat hij niet zijn zusje weggebracht had die avond.

Het mislukte experiment met zijn machine blijft ook aan hem knagen, waardoor hij uiteindelijk besluit de uitvin-

ding weer op te pakken in de garage van hun huis.

Ik zag deze titel tijdens het scrollen door de Netflix menu's. Na het lezen van de tekst verwachtte ik meer een SciFi-achtige film. Zo begint de film ook wel een beetje. Maar de spanning begint al snel op te bouwen, zeker omdat je als kijker dingen te zien krijgt die de hoofdrolspelers nog niet zien.

De film is verrassend goed en de acteurs presteren bovengemiddeld. Je voelt bijna de frustratie van Ethan als zijn experiment weer niet lukt omdat hij te weinig energie heeft om de machine te voeden.

Als zijn buurman komt helpen met het aanleggen van een stabiel energienetwerk komt Ethan er

achter dat de kracht van zijn machine verder reikt dan alleen zijn eigen huis. Ook wordt langzaam duidelijk dat de machine wel degelijk werkt, maar dat je op de energie die het opwekt nog geen lampje kan laten branden.

Het is een verrassend goede film die een beetje verscholen zit in de Netflix menu's, dat is jammer. Want deze film is absoluut een aanrader.

Achter de Poort—Johan Klein Haneveld

Dit is Johan Klein Haneveld, die zelfs als achtjarige al verhalen schreef. Hij schrijft voornamelijk sciencefiction en fantasy-verhalen en er zijn op dit moment elf boeken van hem verschenen, zoals *De Krakenvorst*—een fantasytweeluik, of de SF verhalen *Conquistador*, *Het teken in de lucht* en *De afvallige ster*. Hij heeft al veel plannen voor 2019: het vijfde deel van de Castefestkronieken, en hij werkt mee aan de vijfdelige serie *De zwijgende Aarde* (zijn bijdrage *Ijsbrekers* verschijnt in november) die bij Quasis uitkomt.

Verder zegt hij: “Ik schrijf verder veel korte verhalen, die verschenen in tijdschriften als *The Flying Dutch* en *Fantastische Vertellingen* en in bundels als *Ganymedes-16 en -17*, *Wereldbedenkers* en *Lovecraft in de polder*. Recent verscheen een verhaal van mij in de bundel *Verhalen Vertellers*. Ik ben vaste recensent voor *Fantastische Vertellingen* en schrijf elke maand een essay over het fantastische genre voor fantasy-schrijven.nl. Naast het schrijven werk ik als eindredacteur voor het Tijdschrift voor Diergeneeskunde. Daarnaast hou ik me bezig met mijn vier zoetwateraquariums en bezoek ik graag dierenparken, musea en fantasyfestivals. Samen met mijn vrouw woon ik in Delft.”

Johan schreef een kort verhaal, dat op het eerste oog misschien wel lijkt op een puur sciencefiction verhaal, maar een heerlijke gemene twist heeft en een verhaal dat we je dus heel graag laten lezen!

Uiteraard stelden we hem ook de vraag of hij wat ‘heeft’ met Stephen King... En dat heeft hij!

“Mijn eerste ontmoeting met het werk van Stephen King kan ik me nog haarscherp voor de geest halen, ook al vond die 25 jaar geleden plaats. Op de middelbare school bracht ik namelijk elke pauze waarin dat kon door in de schoolbibliotheek. Ik weet nog dat die naast de literaire klassiekers ook behoorlijk wat sciencefiction bevatte, zoals de boeken van John Wyndham. En Stephen King. Ik leende er boeken maar in die pauzes stond ik ze vooral door te bladeren. Zo ging het ook met *Misery*. Het verhaal was spannend. En toen kwam ik opeens op het punt waar Annie Wilkes na de zoveelste ontsnappingspoging van haar favoriete auteur Paul Sheldon besluit zijn voeten er bij de enkels met een bijl af te hakken. Dat was zo levendig beschreven dat de beelden zich in mijn verbeelding vastzetten. Zowel fascinerend als afstotelijk. Ik kreeg er prompt nachtmerries van. Daarna pakte ik een hele tijd geen boek van Stephen King meer op.

Het was pas veel later dat ik besepte wat hem zo’n goede horrorschrijver maakt. Hij neemt elementen uit onze wereld, angsten en onzekerheden, die we misschien niet altijd onder ogen durven zien. Door ze te vergroten binnen een horrorverhaal houdt hij ons een confronterende spiegel voor. Het kan de angst zijn om gepest te worden, maar vooral de angst voor de reactie die dat bij je oproept (in *Carrie*), of de angst voor politici die in een chaotische situatie zichzelf opstellen als hoop voor iedereen (in *Gevangen/Under the Dome*). Of de angst van een schrijver voor zijn publiek. Wat als hij zijn lezers niet langer tevreden kan stellen? Wat als hij hun goedkeuring en bevestiging kwijtraakt? Ikzelf probeer ook datgene waar ik bang voor ben, waar ik mee worstel, te vertellen in spannende verhalen. Bijvoorbeeld in dit verhaal *Achter de poort*, dat ontstond omdat ik me realiseerde dat individuen gevraagd worden hun eigen persoonlijkheid ondergeschikt te maken aan de organisatie waar ze voor werken en zo eigenlijk hun vrijheid kwijtraken.”

We wensen je veel leesplezier bij

Achter de poort

Cari wurgde twee vingers achter haar kraag en probeerde de stugge stof hoog in haar hals op te rekken. Het maakte het beklemmende gevoel in haar keel niet minder. Ze slikte en trok haar hand weg. De kraag veerde terug. Terwijl ze haar hoofd van links naar rechts bewoog voelde ze hem schrapen onder haar kin. Ze deed haar best niet sneller te gaan ademen. Uit de kraag ontsproten links en rechts twee buisjes, die eindigden in haar neusgaten. Nodig, volgens vertegenwoordiger Trevor, vanwege de zuurstofarme atmosfeer van Gliese 667Cd. Hij had haar uitvoerig uitgelegd waarom iedereen die de poort doorging hun speciale uitrusting moest aantrekken: een overall van hemelsblauw kunststof, met op het rechter bovenbeen en de linker arm in rode letters de naam van het bedrijf: Gliecorp. De gordel, de laarzen en de handschoenen waren wit, net als de kraag. Niet alleen hield het pak de lichaamstemperatuur constant, het bevatte ook nanomotoren die de grotere zwaartekracht van de planeet zouden tegenwerken en zond alle medische gegevens door naar de centrale post, zodat die snel kon reageren op noodsituaties. ‘We zorgen voor onze medewerkers,’ had Trevor verklaard. ‘Een van je collega’s heeft dat uitvoerig gecontroleerd.’ Het kon allemaal best wezen, maar moest de uitrusting daarom ook zo’n strakke pasvorm hebben? Cari bleef zich er ongemakkelijk in voelen, alsof ze zich had verkleed voor een carnavalsfeest. En ze hield niet eens van carnaval. Om zich af te leiden, liet ze haar inspecteurscherm in haar handen ronddraaien, en concentreerde zich op het feit dat hoe glad haar handschoenen ook leken, ze prima grip bleven houden op het apparaat.

‘Sorry dat ik je zo heb laten wachten.’ Cari liet van schrik bijna haar scherm vallen. Ze keek over haar schouder. Ze had niet gehoord dat de deur was opengegaan. Trevor keek haar verontschuldigend aan. ‘Er moet heel wat worden geregeld voor mensen de poort door kunnen.’ Anders dan bij haar stond de speciale Gliecorpuitrusting hem uitstekend. Ze kon niet anders zeggen. Zijn schouders kwamen er prima in uit, zijn strakke buik en zijn benen, perfect glooiende lijnen. En hoe zou het zijn hem van achteren te zien?

Cari tilde haar ogen op. Ze hoopte dat haar wangen niet te veel kleurden.

Achter de Poort—Johan Klein Haneveld

Het gezicht van de vertegenwoordiger was als uit marmer gebeiteld, inclusief een gevoelige mond met een zweem van een glimlach en krullend haar, boven de slapen precies grijs genoeg om ervaring te suggereren. Hij had een lichte blos, alsof hij zich zojuist gehaast had. Zijn ogen waren net zo blauw als zijn uniform, en trokken alle elementen samen. Cari durfde hem niet te lang aan te kijken. 'Geen probleem, natuurlijk,' zei ze haastig.

Trevor knikte, alsof hij niks door had. 'Laten we snel gaan. Alles is in orde.'

Toen hij zich omdraaide, moest Cari zich inspannen om recht vooruit te blijven kijken. Haar gezicht leek te branden. Ze volgde hem de deur door. Het bleek een luchtsluis. De tweede al die ze gepasseerd was. Achter de eerste hadden de medici van Gliecorp getest of alle antibioticakuren waren aangeslagen. Er mochten geen levende bacteriën de poort door. Dat betekende dat ze het eerste punt op haar scherm al kon aanvinken. Vervolgens had ze haar pak aangemeten gekregen, en waren de functies ervan gecontroleerd. Daarna was ze voorbij allerlei laboratoria en opslagruimtes gelopen tot de plek waar ze op Trevor had moeten wachten.

De gang waar de tweede luchtsluis op uitkwam leek niet te verschillen van de gang ervoor, maar toch merkte Cari dat haar hart begon te bonzen. 'Alleen Gliecorppersoneel', had er op de deur gestaan. En symbolen voor gasmaskers en giftige stoffen. Op het scherm op haar borst was een groen lichtje gaan knipperen. Trevor ging haar voor een trap af. Ze hoorde stemmen. Ze bereikten een cirkelvormige ruimte, als een theater. Aan de ene kant stonden computerschermen en terminals, bemand door medewerkers van het bedrijf. Jonge mannen en vrouwen, allemaal in de blauwe kleding met de rode letters, met als enige onderscheid dat sommigen een pet droegen in dezelfde kleuren. Ze hadden allemaal een ernstige uitstraling, alsof hun werk voor hen van levensbelang was. Een blonde jongen op de voorste rij keek op toen Trevor en zij binnenkwamen. Zijn blik gleed even keurend over haar heen, toen boog hij zich weer over zijn scherm. Zijn gezichtsuitdrukking liet geen ruimte over voor interpretatie. Het maakte haar weer ernstig van zichzelf bewust. 'Ze hebben het niet zo op inspecteurs,' zei Trevor, die haar blik had opgevangen.

Cari slikte. 'Ik zou ook liever als ontdekkingsreiziger door de poort gaan, maar dit is nu eenmaal mijn werk.'

'Precies. En zij zijn bang voor het hunne.'

Ze tikte met haar vinger op haar scherm. 'Als alles goed is, hebben ze niets te vrezen.'

Aan de andere zijde van de zaal leidde een metalen schans naar een ronde uitsparing in de wand. Erachter leek zich een holte te bevinden, maar hoe Cari zich ook inspande, haar blik kon de duisternis niet doordringen. De schaduw was veel donkerder dan als het de toegang naar een nieuwe gang was geweest, maar tegelijk was er de suggestie van diepte, als een put die op zijn kant lag. Cari zag geen techniek, geen buizen, geen draden. Toch was dit de kern van Gliecorp, de basis van het succes van het bedrijf, begonnen toen een groep ondernemers een set kwantumverstrengelde atomen meestuurde met de geautomatiseerde ruimtevlucht naar de vierde planeet van Gliese 667C. De reis duurde zelfs met de revolutionaire EM-aandrijving meer dan tachtig jaar, maar hun geduld wierp vruchten af. Ondanks de afstand verliep de communicatie tussen de verstrengelde atomen instantaan en hoewel er enorme hoeveelheden energie voor nodig waren, konden eerst eenvoudige sensoren, vervolgens machines en uiteindelijk menselijke onderzoekers naar de andere planeet worden geteleporteerd. De Star Trek-grappen waren in de media niet van de lucht geweest. Maar toen Gliecorp op weg bleek het grootste bedrijf te worden van de Amero-Aziatische alliantie had de humor plaatsgemaakt voor ontzag en zelfs wat angst. Ook Cari voelde zich onzeker nu ze opkeek in de duistere opening van de poort.

Een jonge vrouw kwam aanlopen van achter haar werkplek. Ze had een gezicht als van een fotomodel en zelfs de buisjes in haar neus deden niks af aan haar uitstraling. Ze schudde haar roodbruine haar achter haar schouders, terwijl ze strak naar Trevor bleef kijken. 'Alle metingen kloppen. We zijn klaar om de poort te openen.'

'Ze weten dat wij er aankomen?'

'Als het goed is wel,' antwoordde de vrouw. 'Haar bezoek is van te voren aangekondigd. Er staat ook een lading klaar om naar ons terug te zenden.'

Trevor knikte. 'Zorg dat die goed wordt opgevangen!'

Ze keerde zich om en stak haar hand op. De blonde jongen vooraan vertrok even zijn gezicht en drukte vervolgens op een symbool op zijn scherm. 'De poort is open,' verklaarde hij toonloos.

Cari zag geen verschil in de tunnel, maar Trevor had geen verdere aansporing nodig. Hij liep tegen de helling op. Hij wachtte zelfs niet op haar. Cari ademde diep in en haastte zich vervolgens achter hem aan, haar vingers strak geklemd om haar scherm. Dit was het dus. Het hoogste punt van haar carrière tot nu toe, maar ook: haar eerste bezoek aan een andere planeet. Ze had niet verwacht dat het zo prozaïsch zou verlopen. Maar gebeurtenissen van deze aard verkregen hun glans ook vaak achteraf. Voor ze het wist, was ze de poort door.

Het eerste verschil dat Cari merkte, was de golf van vochtige warmte op haar gezicht. Als een hittegolf aan de kust van India, die als een spons het zweet uit haar poriën zoog. En dan was dit nog het koele seizoen, had ze begrepen. De rest van haar lichaam bleef fris aanvoelen, alsof ze tot haar nek in een koel bad lag. Ze deed een stap vooruit en wankelde. Gelukkig hervond ze snel haar evenwicht. Door haar pak leek het alsof ze zelf de grote zwaartekracht van de planeet weerstond, maar dat was schijn. Het was niet als in de virtufilms, waarin acteurs in zomerkleding over andere werelden konden dartelen. De lucht boven haar was geel en heilig. De zon was veel groter dan die van de Aarde, maar tegelijk minder fel, zelfs achter de dichte atmosfeer. Twee sterren waren zichtbaar, ondanks dat het licht was. Cari keek om zich heen. Ze werd omgeven door een landschap van rollende lage heuvels, ondiepe dalen en gestolde lavastromen plat als pannenkoeken.

Hier en daar een stuk lichtgroen, of oranje, en op de grond een web van draadjes. Achter haar stond een metalen kubus met een cirkelvormig gat er in. De poort, waar ze opnieuw was opgebouwd uit losse deeltjes. Niet iets om te diep over door te denken. Tweehonderd meter de andere kant uit zag ze enkele lage gebouwen, een hangar en een energiecentrale. Een platte kar die op brede banden haar kant uit kwam rollen, beladen met fel rood en geel geschilderde isolatievaten. Trevor stond op haar te wachten. Toen hij zag dat ze van de schok hersteld was, strekte hij zijn arm uit in de richting van de nederzetting. 'Welkom op Gliese.'

'Gliese 667C,' zei Cari automatisch. 'D.'

'Een hele mond vol,' grinnikte Trevor. Zijn ogen glansden, veel jongensachtiger dan in de strenge bedrijfs sfeer op Aarde. 'Maar zolang de mens nog geen van de andere planeten uit deze groep bereikt heeft, kunnen we het eenvoudig houden.'

Achter de Poort—Johan Klein Haneveld

Cari rilde, alsof ze uit een droom moest wakker worden, en deed opnieuw een stap naar voren. Ditmaal bleef haar evenwicht helemaal in orde, hoewel haar voet diep in de bodem leek te zakken. Ze keek omlaag. Een donker stipje zigzagde over het vlekkeloze wit van haar laars. Een klein insect. Een mier.

Trevor leek niets te hebben gemerkt. Hij raakte lichtjes haar arm aan. 'Laat me je rondleiden door onze hoofdstad. Zo vaak hebben we hier geen gasten. En al helemaal niet zulke knappe.'

Cari wendde haar blik af. Haar hand ging omhoog en haar vingers gleden door haar halflange haar. Ze wilde dat ze een vlot tegenwoord kon geven, zoals de helden uit haar geliefde virtufilms, maar er kwam niets bij haar op. 'Je plaagt me,' zei ze uiteindelijk. 'En het is hier al zo moeilijk het hoofd koel te houden.'

'Het moet een indrukwekkende ervaring voor je zijn.' Trevor leunde voorover over de tafel, zijn lepel in de lucht bevroren, en keek haar aan alsof zijn opmerking niet slechts een gemeenplaats was.

Cari knikte voorzichtig en nam een hap. De soep smaakte prima, al leek het steeds terug in het bord te willen stromen. Of op de tafel. Ze hoopte dat er ook nog vast voedsel op het menu stond, anders zou het een lange maaltijd worden. En ze had een enorme eetlust.

'Een van de eerste mensen te zijn die een andere planeet bezoeken,' ging Trevor verder.

'Op Mars wonen duizenden mensen.' Het was eruit voor ze het door had.

Hij wuifde haar opmerking weg. 'Een ander zonnestelsel dan. Het blijft bijzonder.'

'Je hebt gelijk,' zei Cari snel. 'Ik wil echt niet ondankbaar overkomen. Als kind wilde ik al reizen naar andere planeten, kijken hoe het leven zich op had ontwikkeld op werelden met een lagere zwaartekracht, of een andere lichtval. Maar ik werd niet aangenomen op de astronautenopleiding.'

'En nu is het je toch gelukt, dankzij ons.' Trevor legde zijn lepel neer en toetste iets in op het bestelvlak midden op de tafel. Het luik ging open en er verschenen twee tuitglazen. Met een glimlach schoof hij een ervan haar kant uit. 'Iets om op te drinken.'

Hij keek haar afwachtend aan. Cari vond het moeilijk hem iets te weigeren. Zijn lichtblauwe ogen voorspelden dat ze dan ontelbare toekomstmogelijkheden voor zichzelf zou afsnijden, scenario's waar ze zelfs niet van durfde dromen. Als om hem tegemoet te komen sloot ze haar gesticuleerde vingers om het glas. Ze bracht het echter niet naar haar lippen. Hij hield zijn hoofd iets schuin. Ze richtte haar ogen op de grijze muur achter hem, met in het midden pontificaal de rode letters van het Gliecorplogo. In de hele basis was geen vlak, geen instrument en geen container te vinden die niet duidelijk toebehoorde aan het bedrijf. Het viel haar mee dat de naam van de planeet zelf nog niet in Gliecorp was veranderd. Ze zuchtte. 'Ik ben hier voor mijn werk. Niets meer en niets minder. Het is een opdracht als elke andere. De overheid vraagt me jullie installaties te controleren en verslag uit te brengen. Dit is geen plezierreis. Ik ben geen planeetonderzoeker.'

Een ogenblik had Trevor zijn wenkbrauwen gefronst, alsof hij haar niet begreep. Nu ontspande hij zich weer, door een plotseling inzicht gerustgesteld. Hij nam een slok. Een rode druppel stortte zich van zijn mondhoek langs zijn kin, slalomend door zijn stoppelbaard. Hij veegde zijn mond af. 'Ik heb je aan het werk gezien, Cari.' Zijn stem was als een warme deken. 'Je bent consciëntieus, stelt goede vragen, en je hebt duidelijk kennis van zaken. En je kijkt niet op de klok. Als je wilt, kan ik een goed woordje voor je doen bij personeelszaken. We verwachten dat er binnenkort een poort wordt geopend naar Kepler 62-e. We zouden je daar goed kunnen gebruiken.'

Cari wees naar haar bovenarm. 'Komt er dan Keplorp op mijn pak te staan?' Ze maakte een gebaar alsof ze iets in de soep liet vallen. 'Keplorp. Snap je?'

'Als jij dat wil.' Trevor had duidelijk een ander gevoel voor humor dan zij. 'Je moet toegeven dat het een mooie kans kan zijn. We zouden elkaar kunnen helpen.' Hij toonde opnieuw zijn warmste glimlach. 'Wat zeg je ervan? Hebben we een deal?'

Cari duwde haar glas bij zich vandaan. 'Je hebt me niet goed begrepen. Ik zei dat ik geen planeetonderzoeker ben. Ik ben inspecteur. En ik wil mijn werk goed doen.'

Opnieuw de frons op zijn gezicht, als van iemand die niet gewend was zijn zin niet te krijgen. 'Toen ik ontdekte dat ik geen astronaut kon worden, ben ik me gaan verdiepen in het leven dat is overgebleven op Aarde. Dat was net zo rijk en afwisselend als dat op andere planeten en net zo aangepast aan bijzondere omstandigheden. Maar mensen hebben er vaak geen respect voor getoond. Als ze nieuwe continenten of eilanden bereikten, verdwenen daar binnen korte tijd de oorspronkelijke soorten. Soms omdat ze werden opgegeten, maar vaker omdat er andere planten en dieren naar toe werden gebracht, ratten, geiten, poezen, insecten, die het ecosysteem ontwrichtten. Toen ik dat hoorde, wilde ik alles doen om te voorkomen dat zo iets nog eens zou gebeuren.'

Trevor bleef een getroebleerde uitdrukking houden. Het deed behoorlijk af aan zijn charme, vond Cari. Hij dronk in een keer zijn glas leeg. 'Dus je bent een fanaticus.'

De baan bij Gliecorp kon ze op haar buik schrijven, daar was zijn lichaamstaal duidelijk genoeg voor. En een onbelemmerde blik op wat er zich zoal onder zijn uitrusting bevond, zat er voor haar ook niet meer in. Helaas. Ze haalde haar schouders op. Vervolgens pakte ze haar scherm, dat op de stoel naast haar lag. 'Wat ik al zei: ik wil mijn werk goed doen.' Ze schoof het apparaat zijn kant op. 'Ik kan dus niet door de vingers zien wat hier op Gliese 667Cd plaatsvindt.'

'Daar was ik al bang voor,' zei Trevor.

De mier was de eerste aanwijzing geweest. De hitte, de zuurstofarme lucht en de zwaartekracht maakten de planeet voor veel levensvormen ongeschikt, maar als er een Aardse soort bestond die barrières kon overwinnen, was het wel dit insect. En waar er een was, waren er meer. Veel meer. De veiligheidsmaatregelen aan de andere kant van de poort hadden op het eerste gezicht adequaat geleken, maar ze hadden niet het gewenste effect. Hoewel het bedrijf dreef op de nieuwe enzymen en geneesmiddelen op basis van buitenaardse levensvormen, vonden de scans van Cari's scherm in en op de basis vooral Aardse algen en bacteriën. Ook schimmels. En beerdertjes, en twee soorten mijten. Allemaal soorten die veel verder waren ontwikkeld dan de eenvoudige draden op het zand, het hoogtepunt van de Gliesiaanse biologie. De inheemse soorten hadden op de planeet nog de overhand, maar op termijn zouden ze niet tegen de Aardse concurrentie op kunnen. Trevor keek niet eens naar de lijst met aangevinkte punten. 'Je moet niet overdrijven. Er zijn in het begin wat verstekelingen meegekomen. Daarna hebben we onze maatregelen verscherpt. Dat is wat telt. Iedereen maakt wel eens een foutje.'

Achter de Poort—Johan Klein Haneveld

Zoals hij het zei, klonk het bijna redelijk. Cari wist echter wel beter. Toen het na twaalf uur eindelijk was gaan schemeren, had ze een vreemde plek gezien op een heuvel een eind weg, die oplichtte in het licht van de ondergaande zon. Ze had haar scherm het beeld laten vergroten. Er lagen rijen stenen, met daarop gekleurde vlekken en plukken. Korstmos. In vele variaties. Haar bevindingen waren dus niet alleen een teken van nalatigheid. Ze duiden op iets veel ernstigers. Cari duwde het scherm zo naar voren dat het tegen zijn hand aanstootte. ‘En hoe wil je dit verklaren?’

‘Wetenschappers.’ Rond Trevors mond waren harde lijnen verschenen. Hij had zijn schouders opgetrokken alsof hij zich ergens op voorbereidde. ‘Je weet zelf dat die zich niet altijd aan de voorschriften houden.’

Cari bleef hem onverstoord aankijken. Haar rechtvaardigheidsgevoel genoot er wel van dat de rollen nu omgedraaid waren. ‘Wetenschappers die zoeken naar planten die in deze atmosfeer in leven blijven. Die hier zuurstof kunnen produceren.’

‘Is dat zo vreemd?’ Zijn uitstraling had nu zelfs iets wanhopigs. ‘Over niet al te lange tijd hebben we alle beestjes hier geanalyseerd en zijn er geen nieuwe producten meer om op Aarde in te voeren. Maar het zou zonde zijn als de poort ons dan niets meer zou opleveren. De volgende stap is het vervoer de andere kant op te faciliteren. Toerisme. Mensen die hier een nieuw bestaan willen opbouwen. De overbevolking van de Aarde verlichten. Wie weet, misschien zijn hun nakomelingen dadelijk zelfs aan de zwaartekracht hier aangepast.’

‘Zelfs als dat ten koste gaat van dit ecosysteem? Dat zich nu niet meer verder kan ontwikkelen?’

‘De mensheid zal uiteindelijk wel met dat verlies kunnen leven,’ verklaarde Trevor direct. ‘Aanbod en prijs. Zo werkt ons systeem nou eenmaal.’

Cari trok haar scherm weer naar zich toe. ‘Je hebt gelijk. Maar er zijn niet voor niets van overheidswege regels opgesteld.’

Met een luid piepend geluid schoof Trevor zijn stoel naar achteren. Hij stond op en keek van onder zijn wenkbrauwen op haar neer. ‘Je bent één ding vergeten. Jouw wetgevers zijn hier niet aanwezig. Als je ze een bericht wilt zenden, duurt het tweeëntwintig jaar voor ze het ontvangen. En wij controleren de poort. Ik zou dus eens goed nadenken wat je wilt rapporteren. Je weet zelf vast wel wat onze voorkeur zou hebben.’

Cari had plotseling geen honger meer.

Zelfs ’s nachts kon Cari haar uitrusting niet uitdoen. Ze lag achterover, met haar hoofd op het speciale schuimkussen, en staaarde naar het plafond. Het enige geluid dat ze hoorde, was dat van haar eigen ademhaling. Volgens de cijferaanwijzing op de wand naast haar waren er al drie uur verstreken, maar ze had nog geen moment geslapen.

Trevor had haar bij de deur van de gastenkamer een goede nacht gewenst. Zijn glimlach was bijna zo warm geweest als bij haar aankomst op de planeet, maar hij strekte zich niet uit tot zijn ogen. Hij had haar verteld dat de nacht hier twee uur langer duurde dan ze gewend was, en dat de volgende ochtend om tien uur de poort weer geactiveerd zou worden.

Met geen woord had hij gerefereerd aan hun gesprek tijdens de maaltijd. Dat was ook niet nodig geweest. Cari kon zich hun conversatie woordelijk voor de geest halen. Het was niet gelopen zoals ze had verwacht. Ze had gedacht dat Trevor zou beloven de korstmossen te verwijderen en de verantwoordelijke medewerkers op hun onachtzaamheid aan te spreken. Dan had zij over haar hart kunnen strijken. Maar nu was zij degene die voor het blok was gezet. Als ze een goede score zou geven, om terug te kunnen naar de Aarde, zou ze daarna niet nog een nieuw rapport kunnen opstellen. Niet één dat serieus zou worden genomen. Gliecorp had alle touwtjes in handen. De komende jaren, decennia, eeuwen zou de organisatie deze planeet blijven uitbuiten en niemand zou er ooit iets tegen kunnen beginnen. Omdat het bedrijf de poort beheerde. Maar het zou haar handtekening zijn die het mogelijk zou maken. Zij zou verantwoordelijk zijn voor het uitsterven van een hele biosfeer. Het was genoeg om haar de slaap te ontnemen. De rode cijfers op de klok versprongen. Cari duwde zich omhoog en slingerde haar benen over de rand van het bed. Een paar seconden voelde ze zich duizelig, alsof haar hoofd zo zwaar was als een bowlingbal. Maar de onaangename sensatie verdween, en ze kon verder overeind komen. Een van de buisjes uit haar neus dreigde los te schieten. Ze duwde hem snel weer op zijn plek. Haar kamer was niet groot. Ze schuifelde voorzichtig naar de deur en deed hem open schuiven. De gang was donker en de letters op de wanden leken zwart als modder. Van achter een van de deuren aan de overzijde klonk een rappend geluid. Iemand snurkte. Als er in het heelal iets als poëtische gerechtigheid bestond, was het Trevor. Maar hij zou ook in dat opzicht vast volmaakt zijn.

Zoveel mogelijk zonder geluid te maken, sloop Cari in de richting van de luchtsluis. Een keer kraakte er iets onder haar laars. Ze keek om. De gang bleef leeg, een klein lampje aan het uiteinde ervan de enige verlichting. Om de eerste deur van de sluis te openen, hoefde ze niet eens een code in te voeren. Er kwam toch niemand de poort door die niet de juiste rechten had. Geruisloze pompen zogen de atmosfeer weg en haar oren plopten. Warme lucht stroomde naar binnen. Van het ene op het andere moment voelde ze zweetdruppels op haar voorhoofd.

De tweede deur ging uit zichzelf open. Cari bleef in de opening staan. Eerst keek ze nog eens over haar schouder. Er was nog steeds niets te zien. Haar hart begon tot rust te komen. Het impulsieve plan dat bij haar had postgevat, leek werkelijkheid te kunnen worden. Ze stapte naar buiten, op de zachte bodem. De hemel was donker. Alleen vlak boven de horizon was nog een van de grote sterren zichtbaar. Van het landschap waren slechts vage contouren zichtbaar. Niets bewoog, en uit de duisternis klonken geen kreten van vogels of zelfs maar krekels. Het waaide er zelfs niet. Cari zoog haar longen vol en rechtte haar rug. De teerling was geworpen. Met grote passen liep ze in de richting van de poort.

De kubus was zelfs in het donker makkelijk te vinden. Cari merkte dat haar ogen als vanzelf de cirkel in de voorkant zochten, het oppervlak waar mensen en techniek in het niets verdwenen, om lichtjaren verder weer te worden opgebouwd. Er was echter niets te zien van de diepe tunnel. Ze wendde haar gezicht af en tastte met haar handen langs de zijkant van de installatie. De beveiligingsmaatregelen op Aarde waren gigantisch geweest, maar van deze kant konden ze geen sabotage verwachten.

Een richel. Cari liet zich op één knie zakken, terwijl ze controleerde hoe ver de oneffenheid zich uitstrekte. Het leek op een luik. Ze hield haar adem in. Onder haar handschoenen voelde ze een verdieping in het metaal. Een handgreep. Een halve seconde aarzelde ze nog, toen trok ze de schuif omhoog. Hij bleef hangen. Het binnenste van de poort lag voor haar open. Nu hoefde ze alleen nog iets te vinden om kapot te maken. Iets dat de verstrengeling in het hart van het geheel ongedaan zou maken.

Achter de Poort—Johan Klein Haneveld

Zelfs Gliecorp zou het niet de moeite waard vinden een nieuwe raket te sturen om de verbinding te herstellen. Alleen zo kon deze wereld worden gered. Haar vingers raakten draden, een trillend oppervlak.

Dat zou het kunnen zijn. Ze greep een bundel kabels vast en maakte zich klaar om te trekken.

Cari kon haar arm niet bewegen. Haar schouder en elleboog bleven strak in de houding staan die ze had ingenomen. Ze kon geen enkele kracht uitoefenen. En nu voelde ze hoe haar vingers zich een voor een openden. De draden gleden als slappe spaghetti uit haar greep. Ze probeerde zich op te richten, maar het lukte haar niet haar benen te strekken, hoe ze haar spieren ook spande. Ze kreunde. Haar hart bonsde en zweet drupte van haar voorhoofd. Ze wilde inademen, maar haar borst leek zich niet te willen uitzetten. Ze voelde zich benauwd. Het was alsof ze tot een standbeeld bevroren was. Alleen haar gezicht bevond zich nog onder haar controle, maar ze kon haar hoofd niet draaien. Ze kon alleen maar vooruit kijken, zonder iets te zien.

De basis was niet ver bij de poort vandaan. Toch leek het Cari alsof ze uren moest wachten. Ze had haar spieren laten verslappen, maar nog steeds werd ze door de nanomotoren in haar pak in dezelfde houding gehouden, haar hand nog steeds open voor zich. Nu klonken er doffe voetstappen opzij van haar. Uit haar ooghoek zag ze een bewegende lichtvlek. Zonder dat ze het wilde, kwam ze in beweging. Haar poging zich tegen haar uitrusting te verzetten, had geen enkel effect. Als een marionet die naar boven werd getrokken, rees ze op haar benen omhoog. Haar voeten schoven door de aarde terwijl ze zich omdraaide. Ze hief haar ogen op.

Trevor stond voor haar, een lampje op zijn voorhoofd, in zijn handen een groot model scherm. Op zijn benen en armen prijkte de naam van het bedrijf, alsof hij er trots op was. De man grijnsde. 'Als iemand zich 's nachts naar buiten begeeft, slaan de medische sensoren in het pak alarm. Het is namelijk een risicovolle situatie.'

Cari kon alleen fluisteren, meer liet haar uitrusting niet toe. 'Jullie hebben er duidelijk over nagedacht.'

'Jij niet,' zei Trevor. 'Hoewel je er volgens de gegevens wel lang genoeg voor wakker hebt gelegen.'

'De mensen zullen ontdekken wat jullie met deze planeet doen. Daar ga ik voor zorgen.'

'Wat jij gaat doen is een positieve beoordeling voor ons invullen,' zei hij eenvoudig. 'En daarna verdwaal je in het donker. Over een paar dagen zullen wij je vinden. Gestikt. Uitgedroogd. Dood. Het zal een ramp zijn, die in de media breed zal worden uitgemeten. En niemand zal het raar vinden als wij onze veiligheidsmaatregelen nog extra versterken. Wat achter de poort gebeurt, blijft voortaan achter de poort.'

Cari kon haar hoofd niet eens bewegen om nee te schudden. 'Dit kun je niet menen. Ik weiger ...'

Hij onderbrak haar. 'Je hoeft niet mee te willen werken. Je hoeft er zelfs niet voor wakker te zijn.'

Van de schrik ademde Cari in. Te laat dacht ze aan de buisjes in haar neus. Ze kon ze er niet uittrekken. Het had zelfs geen zin haar adem nog in te houden. Een comfortabele warmte verspreidde zich door haar lichaam. Haar oogleden werden zwaar. Haar kin viel op haar borst. De wereld werd zwart. Ze was zich er niet meer van bewust dat ze achter Trevor aan terug liep naar de Gliecorpbasis.

Wij bedanken Johan graag voor zijn bijdrage aan deze Kings Things!

Als je mee wilt weten over Johan of zijn verhalen, [kijk dan hier!](#)
 Hebben we je wellicht kunnen inspireren om ook eens een spannend kort verhaal in te sturen?
[Kijk dan op deze pagina voor meer informatie.](#)

Colofon

Handig om te weten

www.stephenking.nl

[Contact](#)

[Fanclubmerchandise en verkoop](#)

[Het StephenKingFans winkeltje](#)

[Kings Things Archief](#)

[Het Forum](#)

[Facebook](#)

[Kings Things](#)

Redactie:

Chrissy van der Haven, Peter R. van Veen, Danny Paap, Jeroen de Vries, Vicky Smets Mirjam Zwiggelaar, Marco Althuiszes, Tinny Laenens, Freija ten Zijthoff en Cindy den Besten

Illustraties:

Martine Bleijen

Eindredactie:

Chrissy van der Haven en Jan Janssen

De Stephen King Fanclub is oorspronkelijk opgericht in 1999. De fanclub in de huidige vorm bestaat sinds 2002. Op 21 september 2002 kwam de website online. Het nieuwe bestuur heeft er bij de oprichting voor gekozen om met donateurs te gaan werken in plaats van met betalende leden, zoals dat vóór 2002 het geval was. Dit wil dus zeggen dat iedereen bij alle informatie kan komen, en ook gratis gebruik kan maken van het forum.

De fanclub heeft een aantal vaste crewmembers en meerdere vrijwilligers, die er met elkaar voor zorgen dat de fans worden voorzien van al het nieuws omtrent Stephen King. Zo genereert de website maandelijks meer dan 2,5 miljoen hits en trekt deze ongeveer 1500 bezoekers per dag. Kings Things is slechts één van de vele zaken die de fanclub te bieden heeft voor Stephen King-fans.

We organiseren met regelmaat een fanclubdag of een Dollarbaby Film Festival, of bezoeken een boekenmarkt of zijn te gast bij een bijeenkomst van anderen. Er is een forum en via de mailing kunnen we alle Stephen King-fans gemakkelijk op de hoogte houden van het nieuws of speciale aanbiedingen van onze sponsors. En dat allemaal gratis!

Er is ook fanclubmerchandise te koop om ons te sponsoren! Wil je ons werk ondersteunen: een donatie kunnen we altijd gebruiken. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK en software, maar ook voor de merchandise, een fanclubdag en mogelijkheden om kortingen te creëren. Maar ook je bestelling in onze eigen fanclubwinkel, en het boekwinkeltje van Stephen King Fans levert de fanclub een percentage op.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op
NL08 KNAB 0725 0367 37 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub te Utrecht.